

Na stronie 3 i 4 zamieszczamy
ciąg dalszy też Wydziału
Propagandy i Agitacji KC
KPZR oraz Instytutu
Marksa — Engelsa —
Lenina — Stalina
przy KC KPZR:
50 lat Komunistycznej Partii
Związku Radzieckiego
(1903—1953)

PROLETARIUSZE WSZYSTKICH KRAJÓW, ŁĄCZCIE SIĘ!

GŁOS WYBRZEŻA

ORGAN KOMITETU WOJEWÓDZKIEGO POLSKIEJ ZJEDNOCZONEJ PARTII ROBOTNICZEJ

NR 179 (2103)

GDAŃSK, ŚRODA 29 LIPCA 1953 R.

CENA 20 GR.

Uroczystość podpisania rozejmu w Korei

PEKIN PAP. Specjalny korespondent agencji Nowych Chin podaje opis uroczystości podpisania porozumienia rozejmowego w Panmundżoniu.

Historyczny ten akt — stwierdza korespondent — odbył się w specjalnie do tego celu wzniesionym obszernym pawilonie. Pawilon ten został zbudowany w klasycznym stylu koreańskim.

Sala, w której odbyła się uroczystość, była pięknie udekorowana. Dwa długie stoły pokryte zielonym sukniem ustawiono naprzeciwko siebie po dwóch stronach sali. Pośrodku znajdował się niewielki kwadratowy stół, na którym leżały dokumenty rozejmowe.

Nad stołem po lewej stronie sali zawieszona była flaga Ko-

reanńskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej, po prawej zaś stronie — flaga ONZ. Miejsca przy stole z lewej przeznaczone były dla strony koreańsko-chińskiej, po stronie przeciwnej — dla dowództwa sił zbrojnych NZ. Nieco dalej zarezerwowano miejsca dla przedstawicieli prasy.

Oficerowie łącznikowi i sztabowi obu stron zajęci byli do ostatniej chwili przygotowaniami do uroczystości.

Tuż przed godz. 10 do sali weszło po 8 oficerów porządkowych każdej strony i zajęło miejsca po obu stronach sali. W chwili późniejszej przybyli na salę obie delegacje.

Dokładnie o godz. 10 szef delegacji koreańsko-chińskiej gen. Nam Ir oraz szef delegacji sił

zbrojnych NZ gen. William K. Harrison zajęli miejsca przy stole konferencyjnym, po czym każdy z nich podpisał swój egzemplarz porozumienia rozejmowego oraz tymczasowe porozumienie dodatkowe, a następnie złożyli podpisy pod egzemplarzami strony przeciwnej. Tekst porozumienia został sporządzony w językach koreańskim, chińskim i angielskim.

Chwila złożenia podpisów pod porozumieniem rozejmowym przez gen. Nam Ira i gen. Harrisona została uznana za oficjalny czas podpisania rozejmu. Jak wiadomo, teksty porozumienia zostały przekazane do podpisu dowódcom naczelnym sił zbrojnych obu stron.

Po złożeniu podpisów gen. Nam Ir i gen. Harrison w otoczeniu swych sztabów opuścili pawilon.

Delegaci Polski i Czechosłowacji do komisji nadzorczej państw neutralnych udali się do Korei

PEKIN PAP. Jak podaje Agencja Nowych Chin, delegat polski do komisji nadzorczej państw neutralnych, generał Mieczysław Wągrowski oraz delegat czechosłowacki — generał Frantisek

Buresz opuścili 27 bm. Pekin, udając się do Korei. Obu generałom towarzyszyły pierwsze grupy personelu, który weźmie udział w pracach komisji nadzorczej państw neutralnych.

Plenum KC SED

BERLIN PAP. W dniach od 24 do 26 bm. odbyło się w Berlinie pod przewodnictwem Otto Grotewohla XV Plenum Komitetu Centralnego Niemieckiej Socjalistycznej Partii Jedności.

Plenum omówiło referat pt. „Obecna sytuacja i nowy kurs partii”. W dwudniowej dyskusji zabrało głos 42 uczestników Plenum. KC SED uchwalił jednomyślnie tekst dokumentu, zatytułowany: „Nowy kurs i zadania partii”.

Komitet Centralny jednomyślnie postanowił wykluczyć z KC i z partii Fechnera, jako wroga

partii i państwa. Postanowiono jednomyślnie usunąć z KC SED Zaissera i Herrnstadta, którzy reprezentowali defetystyczną linię skierowaną przeciwko jednoci partii.

W celu usprawnienia działalności organów kierowniczych postanowiono znieść Sekretariat KC w jego obecnej formie.

Plenum wybrało Biuro Polityczne Komitetu Centralnego, Niemieckiej Socjalistycznej Partii Jedności. Pierwszym sekretarzem KC wybrany został jednomyślnie Walter Ulbricht.

Tekst porozumienia rozejmowego

(f) PEKIN (PAP). Agencja Nowych Chin podaje streszczenie porozumienia w sprawie rozejmu w Korei.

Porozumienie w sprawie rozejmu w Korei składa się z trzech części: 1) wstępu; 2) pięciu artykułów dotyczących warunków rozejmu; 3) aneksu, który zawiera pełny tekst porozumienia w sprawie „instrukcji dla komisji repatriacyjnej państw neutralnych”, oraz 5 map wskazujących wojskową linię demarkacyjną, strefę zdemilitaryzowaną, 10 portów wejściowych, główne linie komunikacyjne oraz ujście rzeki Han i wyspy przybrzeżne.

We wstępie porozumienia rozejmowego sygnatariusze stwierdzają, że w celu położenia kresu konfliktowi koreańskiemu, który powoduje ogromne cierpienia i przelew krwi obu stron, oraz w celu zawarcia rozejmu, który zapewni całkowite zaprzestanie działań wojennych i wszelkich zbrojnych wystąpień w Korei aż do ostatecznego pokojowego uregulowania kwestii koreańskiej, postanawiają zgodnie, że przyjmują i uznają za wiążące dla siebie warunki i postanowienia rozejmu przewidziane w artykułach i paragrafach niniejszego porozumienia.

Porozumienie składa się z pięciu artykułów.

Art. 1 dotyczy wojskowej linii demarkacyjnej i strefy zdemilitaryzowanej. Przewiduje on, że ustali się wojskową linię demarkacyjną i że obie strony wycofają swe oddziały o 2 km od tej linii. W ten sposób powstanie strefa zdemilitaryzowana jako strefa buforowa między siłami zbrojnymi stron walczących, aby zapobiec incydentom, które mogłyby doprowadzić do wznowienia działań wojennych.

Zadna strona nie dopuści się żadnych aktów wrogich na obszarze strefy zdemilitaryzowanej, z tej strefy lub przeciwko niej.

Art. 2 przewiduje konkretne kroki, które mają być podjęte dla przerwania ognia i wykonania rozejmu. Składa się on z trzech części:

A. Postanowienia ogólne. Obie strony wydadzą i wprowadzą w życie rozkazy natych-

miastowego zaprzestania wszelkich działań wojennych w Korei przez wszystkie pozostające pod ich kontrolą siły zbrojne, włączając w to wszystkie jednostki i cały personel sił lądowych, morskich i powietrznych, w 12 godzin po podpisaniu niniejszego rozejmu.

W ciągu 72 godzin po wejściu w życie rozejmu obie strony wycofają wszystkie swe siły wojskowe, zapasy i sprzęt ze strefy zdemilitaryzowanej. Wszystkie umocnienia, pola minowe, zasieki z drutów kolczastych i inne przeszkody zostaną usunięte ze strefy zdemilitaryzowanej, pod kierownictwem i nadzorem wojskowej komisji rozejmowej, w ciągu 45 dni od zakończenia okresu 72 godzin.

W ciągu dziesięciu dni od wejścia w życie rozejmu obie strony wycofają wszystkie swe siły zbrojne, zapasy i sprzęt z zaplecza oraz koreańskich wysp przybrzeżnych i wód terytorialnych drugiej strony. Jeśli te siły zbrojne nie zostaną wycofane w ciągu określonego czasu i jeśli nie będzie wspólnie ustalonej i uzasadnionej przyczyny zwłoki, strona przeciwna będzie miała prawo podjęcia wszelkiej akcji, którą uzna za konieczną dla zapewnienia bezpieczeństwa i porządku.

Obie strony zaprzestają wprowadzania do Korei posiłków wojskowych. Jednakże luzowanie jednostek i personelu będzie dozwolone w stosunku jeden do jednego, pod warunkiem jednak, że w ciągu miesiąca kalendarzowego, żadna ze stron nie będzie mogła wprowadzić do Korei więcej niż 35.000 osób pełniących służbę wojskową.

Obie strony zaprzestają wprowadzania do Korei dodatkowych samolotów bojowych, pojazdów pancernych, broni i amunicji. Jednakże samoloty, pojazdy pancerne, broń i amunicja, które zostały zniszczone, uszkodzone lub zużyte w czasie trwania rozejmu, mogą być wymieniane w stosunku jeden do jednego tej samej zdolności bojowej i tego samego typu.

Porozumienie rozejmowe będzie dotyczyło wszystkich sił lądowych, morskich i powietrznych pozostających pod kontrolą wojskową każdej ze stron. Siły te będą respektowały strefę zdemili-

Depesza G. M. Malenkowa i W. M. Mołotowa do Mao Tse-tunga i Czou En-laia

MOSKWA PAP. Agencja TASS donosi, że G. M. Malenkow i W. M. Mołotow wystosowali następującą depeszę do Mao Tse-tunga i Czou En-laia.

Do przewodniczącego Centralnego Rządu Ludowego Chińskiej Republiki Ludowej Towarzysza MAO TSE-TUNGA

Do premiera Państwowej Rady Administracyjnej i ministra spraw zagranicznych Chińskiej Republiki Ludowej Towarzysza CZOU EN-LAIA

— Podpisanie rozejmu i zakończenie wojny w Korei jest wielkim zwycięstwem bohaterstwa narodu koreańskiego i walecz-

nych chińskich ochotników ludowych.

Narody Związku Radzieckiego gorąco pozdrawiają wielki naród chiński i gratulują mu tego wielkiego zwycięstwa w obronie pokoju na Dalekim Wschodzie i na całym świecie.

Z chwilą podpisania rozejmu i zakończenia działań wojennych przed narodami milującymi pokój staje zadanie umocnienia tych sukcesów w walce o pokój, wolność i niezawisłość narodów.

Przewodniczący Rady Ministrów

ZSRR

G. MALENKOW

Minister spraw zagranicznych

ZSRR

W. MOŁOTOW

Moskwa, dnia 28 lipca 1953 r.

Depesza ministra spraw zagranicznych ZSRR W. M. Mołotowa do Li Don-gena

MOSKWA PAP. Agencja TASS podaje następujący tekst depeszy ministra spraw zagranicznych ZSRR W. M. Mołotowa do Li Don-gena:

Ministerstwo Spraw Zagranicznych Koreańskiej Republiki Ludowo - Demokratycznej, TOWARZYSZ LI DON-GEN

Podpisanie rozejmu i zakończenie wojny narzucają narodowi koreańskiemu jest wielkim zwycięstwem Koreańskiej Republiki Ludowo - Demokratycznej i ofiarnych chińskich ochotników ludowych, a równocześnie ogromnym sukcesem demokratycznego obozu pokoju.

Bohaterski naród koreański,

który poniósł wielkie ofiary w obronie swej niezawisłości i wolności, może obecnie przystąpić do rozwiązania zadań przywrócenia jednoci swej ojczyzny, do odbudowy zniszczonych miast i wsi, do rozwoju gospodarki narodowej kraju.

We wszystkim tym naród koreański ma zapewnić aktywne poparcie i pomoc Związku Radzieckiego i innych krajów demokratycznych.

Minister spraw zagranicznych

ZSRR

W. M. MOŁOTOW

Moskwa, 27 lipca 1953 r.

Parlament włoski odmówił zaufania rządowi de Gasperi'ego

RZYM PAP. Na wtorkowym posiedzeniu w głosowaniu nad wotum zaufania dla chrześcijańsko-demokratycznego rządu de Gasperi'ego, izba posłów wypowiedziała się większością głosów przeciwko rządowi. Za wotum zaufania głosowało zaledwie 263 posłów, przeciw wotum zaufania wypowiedziało się 282 posłów. Od głosu wstrzymało się 37 członków izby. Porażka ta spotkała nowy rząd de Gasperi'ego już po 10-dniowym istnieniu.

Pierwsze posiedzenie wojskowej komisji rozejmowej

PEKIN PAP. Delegacja koreańska - chińska, która brała udział w rokowaniach rozejmowych w Korei, ogłosiła dnia 27 bm. następującą komunikat:

W ślad za podpisaniem porozumienia rozejmowego w dniu 27 lipca 1953 r. o godzinie 10 ra-

no obie strony, zgodnie z postanowieniami porozumienia rozejmowego, powołały do życia wojskową komisję rozejmową. Pierwsze posiedzenie komisji odbędzie się 28 bm. o godzinie 11 czasu koreańskiego.

Kim Ir-sen i Peng Teh-huai podpisali tekst porozumienia

Dnia 27 lipca o godzinie 22 czasu koreańskiego tekst porozumienia w sprawie rozejmu w Korei podpisany został w Phenianie przez naczelnego dowódcę Koreańskiej Armii Ludowej marszałka Kim Ir-sena.

Marszałek Kim Ir-sen podpisał również tymczasowe porozu-

mienie dodatkowe w sprawie zakazania jeńców wojennych.

W dniu 28 lipca o godzinie 9,30 czasu koreańskiego złożył swój podpis na zawartych porozumieniach dowódca chińskich ochotników ludowych generał Peng Teh-huai.

Przygotowania do repatriacji jeńców wojennych w Korei północnej

Jak donosi korespondent agencji Nowych Chin, w Korei północnej są już w toku przygotowania do repatriacji przebywających tam jeńców wojennych. Po rzecze-

Jalu kursują parowce, a po okolicznych drogach — samochody ciężarowe przewożą zaopatrzenie dla jeńców, którzy wkrótce udadzą się do domu.

Postanowienie rządu Koreańskiej Republiki Ludowej

PEKIN PAP. Rozgłoszenia w Phenianie doniosła, że na cześć podpisania porozumienia w sprawie rozejmu rząd Koreańskiej Republiki Ludowo - Demokra-

tycznej postanowił ogłosić 28 lipca dniem wolnym od pracy i w całym kraju wywiesić flagi państwowe.

Żywiłowa manifestacja uczestników Kongresu w Bukareszcie na wieść o rozejmie w Korei

BUKARESZT PAP. W dniu 27 bm. przed południem w dalszym ciągu toczyła się dyskusja nad referatem sekretarza generalnego Światowej Federacji Młodzieży Demokratycznej Jacques Denisa.

W dyskusji zabrało głos 9 delegatów. Obradom przewodniczyli: Szwed I. Svenson, członek delegacji młodzieży Pakistanu — F. Abin Kim i członek delegacji młodzieży Kuby — F. Bravo.

Gdy uczestnicy Kongresu zajęli miejsca, na trybunie pojawiła się przewodnicząca delegacji młodzieży Chińskiej Republiki Ludowej Hu Jao-pong. Dzielił się on z uczestnikami Kongresu radosną wiadomością: „Podpisane zostało porozumienie w sprawie rozejmu w Korei”.

Wybuchła ogromna, radosna, żywiołowa manifestacja. Rosjanie, Anglicy, Chińczycy, Amerykanie, Polacy, Duńczycy, Rumuni, Szwedzi, delegaci młodzieży wszystkich krajów powstały z miejsc, biegły do delegacji bohaterów młodzieży Korei, ściskając ich i mówiąc: „Niech żyje pokój!”. Oklaskom.

Manifestacja potężnieje. Kilku Koreańczyków biegnie do delegacji radzieckiej, do jej przewodniczącego — Szelepi-na, do młodzieży potężnego Kraju Rad którego konsekwentna pokojowa polityka jest głównym źródłem sukcesów obrońców pokoju na całym świecie. Koreańczycy i Chińczycy serdecznie obejmują radzieckich przyjaciół.

Na trybunie wchodzi delegat młodzieży Stanów Zjednoczonych. „Drodzy przyjaciele! — mówi on. — Nadzieja młodzieży USA spełniła się: zawarty został rozejm w Korei. Cieszymy się z całego serca. Cieszymy się wraz z młodzieżą Korei i Chin, że wywołany został pokój. „Niech żyje przyjaźń narodów Stanów Zjednoczonych, Korei i Chin”. „Niech żyje pokój!”. Uczynimy wszystko, aby nigdy nie dopuścić do powtórzenia wojny w Korei, ani do rozpętania wojny w innej części świata. Pokój zwycięży!”.

Manifestacja potężnieje. Kilku Koreańczyków biegnie do delegacji radzieckiej, do jej przewodniczącego — Szelepi-na, do młodzieży potężnego Kraju Rad którego konsekwentna pokojowa polityka jest głównym źródłem sukcesów obrońców pokoju na całym świecie. Koreańczycy i Chińczycy serdecznie obejmują radzieckich przyjaciół.

(f) PEKIN (PAP). Agencja Nowych Chin podaje streszczenie porozumienia w sprawie rozejmu w Korei.

Porozumienie w sprawie rozejmu w Korei składa się z trzech części: 1) wstępu; 2) pięciu artykułów dotyczących warunków rozejmu; 3) aneksu, który zawiera pełny tekst porozumienia w sprawie „instrukcji dla komisji repatriacyjnej państw neutralnych”, oraz 5 map wskazujących wojskową linię demarkacyjną, strefę zdemilitaryzowaną, 10 portów wejściowych, główne linie komunikacyjne oraz ujście rzeki Han i wyspy przybrzeżne.

We wstępie porozumienia rozejmowego sygnatariusze stwierdzają, że w celu położenia kresu konfliktowi koreańskiemu, który powoduje ogromne cierpienia i przelew krwi obu stron, oraz w celu zawarcia rozejmu, który zapewni całkowite zaprzestanie działań wojennych i wszelkich zbrojnych wystąpień w Korei aż do ostatecznego pokojowego uregulowania kwestii koreańskiej, postanawiają zgodnie, że przyjmują i uznają za wiążące dla siebie warunki i postanowienia rozejmu przewidziane w artykułach i paragrafach niniejszego porozumienia.

Porozumienie składa się z pięciu artykułów.

Art. 1 dotyczy wojskowej linii demarkacyjnej i strefy zdemilitaryzowanej. Przewiduje on, że ustali się wojskową linię demarkacyjną i że obie strony wycofają swe oddziały o 2 km od tej linii. W ten sposób powstanie strefa zdemilitaryzowana jako strefa buforowa między siłami zbrojnymi stron walczących, aby zapobiec incydentom, które mogłyby doprowadzić do wznowienia działań wojennych.

Zadna strona nie dopuści się żadnych aktów wrogich na obszarze strefy zdemilitaryzowanej, z tej strefy lub przeciwko niej.

Art. 2 przewiduje konkretne kroki, które mają być podjęte dla przerwania ognia i wykonania rozejmu. Składa się on z trzech części:

A. Postanowienia ogólne. Obie strony wydadzą i wprowadzą w życie rozkazy natych-

miastowego zaprzestania wszelkich działań wojennych w Korei przez wszystkie pozostające pod ich kontrolą siły zbrojne, włączając w to wszystkie jednostki i cały personel sił lądowych, morskich i powietrznych, w 12 godzin po podpisaniu niniejszego rozejmu.

W ciągu 72 godzin po wejściu w życie rozejmu obie strony wycofają wszystkie swe siły wojskowe, zapasy i sprzęt ze strefy zdemilitaryzowanej. Wszystkie umocnienia, pola minowe, zasieki z drutów kolczastych i inne przeszkody zostaną usunięte ze strefy zdemilitaryzowanej, pod kierownictwem i nadzorem wojskowej komisji rozejmowej, w ciągu 45 dni od zakończenia okresu 72 godzin.

W ciągu dziesięciu dni od wejścia w życie rozejmu obie strony wycofają wszystkie swe siły zbrojne, zapasy i sprzęt z zaplecza oraz koreańskich wysp przybrzeżnych i wód terytorialnych drugiej strony. Jeśli te siły zbrojne nie zostaną wycofane w ciągu określonego czasu i jeśli nie będzie wspólnie ustalonej i uzasadnionej przyczyny zwłoki, strona przeciwna będzie miała prawo podjęcia wszelkiej akcji, którą uzna za konieczną dla zapewnienia bezpieczeństwa i porządku.

Obie strony zaprzestają wprowadzania do Korei posiłków wojskowych. Jednakże luzowanie jednostek i personelu będzie dozwolone w stosunku jeden do jednego, pod warunkiem jednak, że w ciągu miesiąca kalendarzowego, żadna ze stron nie będzie mogła wprowadzić do Korei więcej niż 35.000 osób pełniących służbę wojskową.

Obie strony zaprzestają wprowadzania do Korei dodatkowych samolotów bojowych, pojazdów pancernych, broni i amunicji. Jednakże samoloty, pojazdy pancerne, broń i amunicja, które zostały zniszczone, uszkodzone lub zużyte w czasie trwania rozejmu, mogą być wymieniane w stosunku jeden do jednego tej samej zdolności bojowej i tego samego typu.

Porozumienie rozejmowe będzie dotyczyło wszystkich sił lądowych, morskich i powietrznych pozostających pod kontrolą wojskową każdej ze stron. Siły te będą respektowały strefę zdemili-

taryzowaną oraz terytorium Korei pozostające pod kontrolą wojskową strony przeciwnej, wody przybrzeżne oraz obszar powietrzny ponad strefą zdemilitaryzowaną i ponad terytorium Korei pozostającym pod kontrolą wojskową strony przeciwnej, jak i ponad wodami przybrzeżnymi.

Odpowiedzialność za stosowanie i wprowadzenie w życie warunków i postanowień porozumienia rozejmowego spoczywa na dowódcach obu stron. Dowódcy obu stron zastosują w swoim zakresie wszelkie środki i sposoby postępowania niezbędne dla zapewnienia całkowitego przestrzegania wszystkich postanowień porozumienia rozejmowego przez wszystkich członków sił zbrojnych.

B. Wojskowa komisja rozejmowa. Ta część porozumienia przewiduje, że w skład wojskowej komisji rozejmowej wejdzie po pięciu wyższych oficerów, mianowanych przez każdą ze stron. Wojskowa komisja rozejmowa będzie miała do dyspozycji 10 mieszanych grup obserwatorów. Każda grupa składać się będzie z 4 do 6 oficerów liniowych, przy czym połowa z nich mianowana będzie przez stronę koreańską - chińską, a połowa — przez dowództwo Narodów Zjednoczonych.

Głównym zadaniem wojskowej komisji rozejmowej jest nadzór nad wykonaniem porozumienia rozejmowego i regulowanie w drodze rokowań wszelkich naruszeń porozumienia rozejmowego. Wojskowa komisja rozejmowa mieć będzie swą kwaterę główną w pobliżu Panmundżon i działać będzie kolegią bez przewodniczącego.

Wojskowa komisja rozejmowa, bądź też główny jej członek z ramienia każdej ze stron, ma prawo wysyłać mieszanych grup obserwatorów w celu zbadania wypadków naruszeń porozumienia rozejmowego, zasygnalizowanych w strefie zdemilitaryzowanej lub w ujściu rzeki Han. Jednakże każda ze stron reprezentowanych w komisji ma prawo wysłać jednorazowo nie więcej niż połowę mieszanych grup obserwatorów spośród tych, które nie zostały wysłane w teren przez wojskową komisję rozejmową.

Wojskowa komisja rozejmowa, bądź też główny jej członek z ramienia każdej ze stron, ma prawo domagać się, aby komisja nadzorcza państw neutralnych przeprowadziła specjalne obserwacje i inspekcje w punktach położonych poza strefą zdemilitaryzowaną, z których zasygnalizowano pogwałcenie porozumienia rozejmowego.

Wojskowa komisja rozejmowa będzie codziennie odbywała posiedzenia. Przerwa w posiedzeniach na czas nie przekraczający 7 dni może być uzgodniona przez głównych delegatów obu stron, z tym jednak, że posiedzenia należy wznowić na każde żądanie głównego przedstawiciela jednej ze stron, zgłoszone na 24 godziny z góry. Wojskowa komisja rozejmowa może przedstawiać dowódcom sił zbrojnych obu stron zalecenia w sprawie poprawek lub uzupełnień do porozumienia rozejmowego. Tego rodzaju zalecenie zmiany powinny mieć zasadniczo na celu zapewnienie skuteczniejszego wykonania rozejmu.

C. Komisja nadzorcza państw neutralnych. Ta część porozumienia przewiduje, że komisja nadzorcza państw neutralnych składać się będzie z czterech wyższych oficerów, z których dwaj będą mianowani przez wyszczególnione przez stronę koreańską - chińską państwa neutralne, a mianowicie Polskę i Czechosłowację, dwaj zaś inni — przez państwa neutralne wskazane przez dowództwo wojsk NZ, a mianowicie Szwecję i Szwajcarię.

Komisja nadzorcza państw neutralnych mieć będzie początkowo do dyspozycji 20 inspekcji nych grup neutralnych, które będą jej udzielały pomocy. Grupy inspekcyjne państw neutralnych będą odpowiedzialne jedynie przed komisją nadzorcza państw neutralnych, będą składać jej sprawozdania i podlegać jej kierownictwu. Każda grupa inspekcyjna państw neutralnych składać się będzie co najmniej z 4 oficerów, z których dwaj będą przedstawicielami państw neutralnych, wskazanych przez stronę koreańską-chińską, dwaj zaś — państw neutralnych.

(Dokończenie na str. 2).

W głębię pracę masowo-polityczną w toku tegorocznej kampanii żniwno-omłotowej

Dotychczasowy przebieg tegorocznej kampanii żniwno-omłotowej w woj. gdańskim wskazuje na niedostateczną jeszcze mobilizację niektórych organizacji partyjnych w PGR, POM, spółdzielniach produkcyjnych i indywidualnych gromadach.

Są sygnały np., że towarzysze nie umieją w porę zareagować na wszelkie niedociągnięcia, zaniedbania i braki, wpływające hamująco na przebieg żniw i omłotów.

Z pola widzenia towarzyszy z komitetu zespołowego w Marzecinie, powiat Gdańsk, zniknęła sprawa mobilizacji kierownictwa zespołu do terminowego przygotowania kwater dla brygady „SP”, która miała przybyć w dniu 14 bm. do pomocy w sprzączeniu zboża. Wskutek nieprzygotowania kwater brygada nie przybyła, co grozi zespołowi, z uwagi na niepewną pogodę, poważnymi stratami.

Niektóre organizacje partyjne w POM i spółdzielniach produkcyjnych poświęcają za mało uwagi kontroli przebiegu żniw, mobilizacji kierownictwa i załóg do rozpoczęcia sprzątu zboża we właściwym terminie. Z tego powodu w wielu miejscach opóźnienie zostało kosztem życia. W POM Nowa Wieś powiat Lębork mimo że brygadziści i traktorzyści zwracali uwagę kierownictwu, iż najwyższy czas przystąpić do koszenia, została ona opóźniona. A przecież mogło być inaczej, gdyby organizacja partyjna poparła inicjatywę brygadzystów i traktorzystów.

Są jeszcze organizacje partyjne, które do dziś uważają, że za kampanię żniwno-omłotową odpowiada wyłącznie władza administracyjna. Jest to nieludzkie, bowiem żadna akcja gospodarcza, tym bardziej wielka batalia gospodarczo-polityczna, jaką jest kampania żniwno-omłotowa, nie może być pozostawiona bez kontroli i politycznego kierownictwa organizacji partyjnej.

Organizacje partyjne przywiązują za mało uwagi do spraw szerokiej popularyzacji stosowania podorywek i wysiewu poplonów. Powinni się tym zająć towarzysze z PGR i spółdzielni produkcyjnych w pow. malborskim.

Poważne zaniedbania występują w bieżącym roku w okresie żniw w dziedzinie propagandy. W POM Nowy Dwór pow. kwidziński wydano dotychczas zaledwie jedną półstronicową błyskawicę. Nie wykorzystano również w szerszym stopniu radiowęzłów do mobilizacji załóg POM. Na co więc czekają towarzysze z POM Nowy Dwór?

Czas aby tempo prac w tegorocznej kampanii żniwno-omłotowej na Wybrzeżu wzrosło. W tym celu też nasze organizacje partyjne w POM, PGR, w gminach i gromadach powinny nieustannie rozwijać i pogłębiać pracę masowo-polityczną, wyjaśniając szerokim rzeszom robotników rolnych i pracującemu chłopstwu doniosłe znaczenie zwycięstwa w wielkiej bitwie o chleb w IV roku Śześcioletki.

Tekst porozumienia rozejmowego

(Dokończenie ze str. 1)

Komisja nadzorcza państw neutralnych założy kwatery główne w pobliżu kwatery głównej wojskowej komisji rozejmowej. Rozlokują one 5 inspekcyjnych grup państw neutralnych w 5 portach położonych na obszarach pozostających pod kontrolą wojskową strony koreańsko-chińskiej, a mianowicie w Sinudżu, Czondżin, Hynnian, Mampo i Sinandżu oraz 5 inspekcyjnych grup państw neutralnych w 5 portach, położonych na obszarach pozostających pod kontrolą wojskową dowództwa NZ, a mianowicie w Inczon, Taegu, Pusan, Kanning i Kunsan. Ponadto komisja nadzorcza utworzy 10 lotnych inspekcyjnych grup państw neutralnych jako rezerwy, stacjonując w bezpośrednim sąsiedztwie z jej kwaterą główną. Co najmniej połowa lotnych inspekcyjnych grup państw neutralnych może być wysłana jednocześnie w teren, zgodnie z życzeniem głównego przedstawiciela którejś z stron w wojskowej komisji rozejmowej.

Misję swą komisja nadzorcza państw neutralnych wykonywać będzie za pośrednictwem swoich członków i inspekcyjnych grup państw neutralnych. Misja ta obejmuje nadzór i inspekcje nad luzowaniem personelu wojskowego i nad wymianą samolotów bojowych, pojazdów pancernych, broni i amunicji przez obie strony w okresie trwania porozumienia rozejmowego w portach wejściowych, jako też specjalne obserwacje i inspekcje w punktach położonych poza strefą zdemilitaryzowaną z których zasługiwano pozwolenie na poruszanie rozejmowego.

Przerwa w posiedzeniach na czas nie przekraczający 7 dni może być uzgodniona przez członków komisji nadzorczej państw neutralnych z tym jednak, że posiedzenia należy wznowić na każde żądanie któregoś z członków komisji, zgłoszone na 24 godziny z góry.

Exemplarze sprawozdań ze wszystkich spotkań komisji nadzorczej państw neutralnych oraz sprawozdania grup inspekcyjnych dotyczące wyników ich obserwacji, inspekcji, nadzoru i badań powinny być możliwie jak najszybciej przekazywane wojskowej komisji rozejmowej.

Komisja nadzorcza państw neutralnych może przedstawiać zalecenia wojskowej komisji rozejmowej w sprawie poprawek lub uzupełnień do porozumienia rozejmowego. Tego rodzaju zalecenia zmiany powinny w zasadzie zmierzać do zapewnienia skutecznego wykonania rozejmu.

Artykuł 3 porozumienia rozejmowego dotyczy jeńców wojennych. Artykuł ten przewiduje, że zwalnianie i repatriowanie wszystkich jeńców wojennych, znajdujących się pod strażą każdej ze stron w chwili wejścia w życie porozumienia rozejmowego, powinno być dokonywane zgodnie z następującymi postanowieniami:

W ciągu 60 dni po wejściu w życie porozumienia każda strona powinna — nie czyniąc żadnych przeszkód — bezpośrednio repatriować grupami tych wszystkich jeńców wojennych, znajdujących się w jej ręku, którzy domagają się repatriacji. Każda ze stron zwolni wszystkich pozostałych jeńców wojennych, którzy nie będą bezpośrednio repatriowani, spod swej kontroli wojskowej i spod straży oraz przekaże ich do dyspozycji komisji repatriacyjnej państw neutralnych, zgodnie z postanowieniami dotyczącymi uprawnień tej komisji.

Każda ze stron gwarantuje, że nie użyje do działań wojennych w konflikcie koreańskim żadnego jeńca wojennego zwolnionego lub repatriowanego. Wszyscy chorzy i ranni jeńcy wojenni domagający się repatriacji będą repatriowani w pierwszej kolejności. Panmudżon wyznacza się jako miejsce, do którego jeńcy wo-

jenni zostaną przewiezieni i gdzie będą oni przyjmowani przez obie strony. Jeśli zajdzie konieczność, można będzie wyznaczyć dodatkową miejscowość w strefie zdemilitaryzowanej dla zgrupowania i przekazywania jeńców wojennych.

Powołuje się komitet do spraw repatriacji jeńców wojennych. W skład tego komitetu wejdzie 6 oficerów liniowych, po 3 z każdej strony. Komitet ten, pod ogólnym nadzorem i kierownictwem wojskowej komisji rozejmowej, będzie odpowiedzialny za koordynowanie konkretnych planów obu stron w dziedzinie repatriacji jeńców wojennych i za nadzór nad wykonaniem przez obie strony wszystkich postanowień porozumienia rozejmowego dotyczących repatriacji jeńców wojennych.

Niezwłocznie po wejściu w życie porozumienia rozejmowego utworzone zostaną 3 mieszane grupy Czerwonego Krzyża, w skład których wejdą przedstawiciele Czerwonego Krzyża Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej i przedstawiciele Czerwonego Krzyża Chińskiej Republiki Ludowej z jednej strony oraz z drugiej strony — przedstawiciele krajowych towarzystw Czerwonego Krzyża państw, których siły zbrojne wchodziły w skład wojsk NZ.

Mieszane grupy Czerwonego Krzyża udzielać będą pomocy w przewożeniu i przyjmowaniu jeńców wojennych w punkcie (punktach) przekazywania jeńców wojennych oraz odwiedzać będą obozy jenieckie obu stron, by dodać jeńcom wojennym otuchy i rozdzielać wśród nich podarki.

Mieszane grupy Czerwonego Krzyża mogą oddawać usługi jeńcom wojennym w drodze z obozów jenieckich do punktu (punktów) przekazywania jeńców. Jedna grupa składająca się z 20 członków a mianowicie po 10 przedstawicieli towarzystw Czerwonego Krzyża każdej ze stron, nieść będzie pomoc w przewożeniu i przyjmowaniu jeńców wojennych przez obie strony w punkcie (punktach) przekazywania jeńców. Przewodnictwo grupy pełnić będą, zmieniając się codziennie, przedstawiciele towarzystw Czerwonego Krzyża każ-

dej ze stron. Inna grupa składająca się z 60 członków, a mianowicie po 30 przedstawicieli towarzystw Czerwonego Krzyża każdej ze stron, odwiedzać będzie obozy jenieckie administrowane przez stronę koreańsko-chińską. Grupie tej przewodniczyć będzie przedstawiciel strony koreańsko-chińskiej. Trzecia grupa składająca się z 60 członków, a mianowicie po 30 przedstawicieli towarzystw Czerwonego Krzyża każdej ze stron, odwiedzać będzie obozy jenieckie administrowane przez dowództwo Narodów Zjednoczonych. Grupie tej przewodniczyć będzie przedstawiciel Narodów Zjednoczonych.

Dowódca każdej ze stron będzie w pełni współpracował z mieszanymi grupami Czerwonego Krzyża w wykonywaniu ich funkcji i zapewni bezpieczeństwo personelu mieszanym grup Czerwonego Krzyża na terytorium po zostającym pod jego kontrolą wojskową.

Każda strona dostarczy stronie przeciwnej wyczerpujących danych dotyczących jeńców wojennych, którzy zbiegli od ostatniej wymiany danych, oraz informacji dotyczących jeńców zmarłych w niewoli. Wymiana danych nastąpi nie później aniżeli w ciągu 10 dni od chwili wejścia rozejmu w życie. Jeżeli po dostarczeniu wymienionych wyżej dodatkowych informacji któryś z jeńców wojennych zginie lub umrze, wówczas strona, w której ręku znajdował się dany jeniec, dostarczy stronie przeciwnej odpowiednich danych w odstępach dziesięciodniowych.

Jeśli po zakończeniu akcji przekazywania jeńców wojennych, jakiś zbiegły jeniec znajdzie się ponownie w ręku strony, która wzięła go do niewoli, winien on być oddany do dyspozycji wojskowej komisji rozejmowej.

Wszystkie osoby cywilne, które pragną powrócić na drugą stronę linii demarkacyjnej, gdzie mieszkają w chwili rozpoczęcia wojny, uzyskają zezwolenie na powrót i pomoc ze strony dowództwa terytorium, na którym przebywają w chwili wejścia rozejmu w życie. Wszystkie osoby cywilne — obywatele państw obcych, które w chwili wejścia rozejmu w życie znajdują się na terytorium pozostającym pod kontrolą wojskową jednej strony, będą mogły — jeśli tego zapragną — udać się na terytorium pozostające pod kontrolą wojskową strony przeciwnej i uzyskają pomoc w tym względzie. Każda ze stron wyznaczy po dwóch oficerów liniowych celem utworzenia komitetu, który zajmie się ułatwieniem powrotu przesiedlonym osobom cywilnym. Pod ogólnym nadzorem i kierownictwem wojskowej komisji rozejmowej komitet ten będzie odpowiedzialny za koordynowanie szczegółowych planów pomocy w powrocie osób cywilnych oraz za nadzór nad wykonaniem przez obie strony wszystkich postanowień porozumienia rozejmowego dotyczących powrotu osób cywilnych.

Art. 4 porozumienia rozejmowego zawiera zalecenie dla zainteresowanych rządów obu stron. Artykuł przewiduje, że w celu zapewnienia pokojowego uregulowania kwestii koreańskiej dowódcy wojskowi obu stron zalecają rządów krajów zainteresowanych obu stron, aby w ciągu trzech miesięcy od chwili podpisania i wejścia w życie porozumienia rozejmowego zwołano konferencję polityczną na wyższym szczeblu. W konferencji wezmą udział przedstawiciele wyznaczeni przez obie strony dla uregulowania w drodze rokowań sprawy wycofania wszystkich obcych sił zbrojnych z Korei, pokojowego uregulowania kwestii koreańskiej itd.

Artykuł 5 porozumienia rozejmowego zawiera postanowienia różne. Artykuł ten przewiduje, że poprawki i uzupełnienia do porozumienia rozejmowego muszą być uzgodnione przez głównodowodzących obu stron. Artykuły i paragrafy porozumienia rozejmowego pozostaną w mocy, póki nie zostaną zastąpione bądź to przez poprawki i uzupełnienia możliwe do przyjęcia dla obu stron, bądź też przez postanowienia zawarte w odpowiednim porozumieniu w sprawie pokojowego uregulowania (problemu koreańskiego) na szczeblu politycznym między obu stronami.

Wszystkie postanowienia porozumienia rozejmowego, oprócz postanowień dotyczących zaprzestania działań wojennych w ciągu 12 godzin od podpisania porozumienia wejdą w życie 27 lipca 1953 r. o godz. 22 czasu koreańskiego.

Tymczasowe porozumienie dodatkowe w sprawie przekazania jeńców wojennych

PEKIN PAP. Agencja Nowych Chin opublikowała pełny tekst tymczasowego porozumienia, stanowiącego uzupełnienie do porozumienia w sprawie rozejmu. Tymczasowe porozumienie głosi:

W celu zadośćuczynienia konieczności przekazania jeńców wojennych, nie podlegających bezpośredniej repatriacji, zgodnie z porozumieniem o kompetencjach komisji repatriacyjnej krajów neutralnych, dowódca naczelny Koreańskiej Armii Ludowej i dowódca chińskich ochotników ludowych z jednej strony oraz dowódca naczelny sił zbrojnych NZ z drugiej, stosując się do przepisów § 61 art. 5 porozumienia w sprawie rozejmu wojskowego w Korei, postanawiają zawrzeć następujące tymczasowe porozumienie, stanowiące uzupełnienie do porozumienia rozejmowego:

1 Zgodnie z postanowieniami §§ 4 i 5 art. 2 w sprawie kompetencji komisji repatriacyjnej krajów neutralnych, dowództwo sił zbrojnych NZ ma prawo wyznaczyć teren między wojskową linią demarkacyjną, a wschodnią i południową granicą strefy zdemilitaryzowanej, między rzeką Imopin na południu a drogą, prowadzącą na południe od Okumni na północnym-wschodzie (z wyjątkiem szosy, prowadzącej na południowy wschód od Panmudżonu) jako obszar, na którym dowództwo sił zbrojnych NZ przekaże jeńców wojennych, nie podlegających bezpośredniej repatriacji i których dowództwo sił zbrojnych NZ ma za zadanie trzymać pod strażą komisji repatriacyjnej krajów neutralnych i pod strażą sił zbrojnych Indii.

Dowództwo sił zbrojnych NZ winno przed podpisaniem porozumienia rozejmowego podać stronie koreańsko-chińskiej przybliżoną liczbę tych jeńców, znajdujących się w jego ręku z wyszczególnieniem narodowości.

2 Jeżeli w ręku strony koreańsko-chińskiej są jeńcy wojenni, którzy żądają, aby nie repatriowano ich bezpośrednio, to strona ta ma prawo wyznaczyć teren w pobliżu Panmudżonu między wojskową linią demarkacyjną a zachodnią i północną granicą strefy zdemilitaryzowanej, jako teren, na którym tacy jeńcy wojenni zostaną przekazani komisji repatriacyjnej krajów neutralnych i pod strażą sił zbrojnych Indii. Po stwierdzeniu, że w ręku strony koreańsko-chińskiej są jeńcy, którzy żądają, aby ich nie repatriowano bezpośrednio, strona koreańsko-chińska po informuje dowództwo sił zbrojnych NZ o przybliżonej liczbie takich jeńców z wyszczególnieniem narodowości.

3 Zgodnie z §§ 8 i 10 art. 1 porozumienia rozejmowego, a) Po przerwaniu ognia nie-

uzbrojony personel każdej ze stron powinien posiadać specjalne zezwolenie wojskowej komisji rozejmowej na wstęp na wyżej wymieniony teren, wyznaczony przez własną stronę, dla przeprowadzenia koniecznych robót budowlanych. Nikt z tego personelu nie może pozostać na wyżej wymienionych terenach po zakończeniu robót budowlanych.

b) Ustalona przez obie strony określona liczba jeńców wojennych, znajdujących się w ręku każdej ze stron i nie podlegających bezpośredniej repatriacji, otrzymuje specjalne zezwolenie od wojskowej komisji rozejmowej na udanie się pod eskortą odpowiedniej ilości żołnierzy strony, w której ręku się znajdują, na wyżej wymienione tereny, określone przez każdą ze stron dla przekazania komisji repatriacyjnej krajów neutralnych i pod strażą sił zbrojnych Indii. Po przekazaniu jeńców wojennych, żołnierze każdej ze stron zostają natychmiast wycofani z tego terenu na teren pozostający pod kontrolą ich strony.

c) Personel komisji repatriacyjnej krajów neutralnych i podległe jej organa, siły zbrojne Indii, Towarzystwo Hinduskiego Czerwonego Krzyża, informatorzy i obserwatorzy obu stron, podobnie jak materiały i wyposażenie niezbędne dla wykonywania funkcji przewidzianych w ramach kompetencji komisji repatriacyjnej krajów neutralnych, otrzymują specjalne zezwolenie wojskowej komisji rozejmowej na całkowite swobodne poruszanie się w obrębie wyżej wymienionych terenów, wyznaczonych przez obie strony, dla zgrupowania pod strażą jeńców wojennych oraz na opuszczanie tych terenów.

4 Treść § 3 pkt. c tego porozumienia nie może być interpretowana jako pomniejszenie przywilejów przysługujących temu personelowi, a określonych w § 11 art. 1 porozumienia rozejmowego.

5 Niniejsze porozumienie zostanie anulowane po wykonaniu zadania, przewidzianego w przepisach, określających kompetencje komisji repatriacyjnej krajów neutralnych.

Sporządzono w Panmudżonie 27 lipca 1953 r. w języku koreańskim, chińskim i angielskim przy czym wszystkie teksty są jednakowo autentyczne.

Podpisy: Marszałek Koreańskiej Republiki Ludowo-Demokratycznej **Kim Ir-sen**, dowódca naczelny Koreańskiej Armii Ludowej;

Peng Teh-hual, dowódca chińskich ochotników ludowych;

Mark W. Clark, generał armii amerykańskiej, dowódca naczelny sił zbrojnych NZ;

W obecności: **Nam Ira**, generała Koreańskiej Armii Ludowej, szefa delegacji koreańsko-chińskiej;

William K. Harrisona, jr. generała armii amerykańskiej, szefa delegacji NZ.

3.000 miliardów franków kosztuje Francję wojna w Vietnamie

PARYŻ PAP. Jak donosi dzieńnik „Franc-Tireur”, minister bez teki Mitterand wygłosił przemówienie, w którym wypowiedział się na rzecz rokowań w Indochinach. Minister Mitterand stwierdził, że w ciągu 7 lat trwania wojny w Vietnamie, Francja wydatkowała na tę wojnę 3.000 miliardów franków.

Nagrody państwowe za rok 1953

Dział literatury i sztuki

(Dokończenie)

SEKCJA FILMU

NAGRODA I STOPNIA
Nagroda zespołowa: Za realizację filmu pt. „Żołnierz Zwycięstwa” — Wanda Jakubowska — reżyser, Stanisław Wohl — operator.

NAGRODA II STOPNIA
Nagroda zespołowa: za kreacje aktorskie w filmie pt. „Żołnierz Zwycięstwa” — Józef Wyszomirski — za rolę Generała Świerczewskiego, Barbara Dąbrowska — za rolę Wali.

NAGRODA III STOPNIA
1. Nagroda zespołowa: Za realizację filmu dokumentalnego pt. „Ślubujemy” — Jerzy

Bossak — autor scenariusza i reżyser, Sergiusz Sprudin — operator, Olgierd Samułowicz — operator.

2. Nagroda zespołowa: za realizację filmu dokumentalnego pt. „Warszawa” — Ludwik Perski — współautor scenariusza i reżyser, Karol Malcużyński — współautor scenariusza, Stanisław Jankowski — współautor scenariusza.

3. Nagroda zespołowa: Zespół Polskiej Kroniki Filmowej za dotychczasowe osiągnięcia filmowe — Helena Lemańska — redaktor naczelny, Władysław Forbert — operator, Franciszek Fuchs — operator, Karol Szczeciński — operator, Wiktor Janik-Johannes — operator, Mieczysław

Wiesiołek — operator, Wacław Kaźmierczak — montażysta, Andrzej Łapicki — lektor.

SEKCJA ARCHITEKTURY

NAGRODA II STOPNIA
Nagroda zespołowa: Mgr inż. arch. Mieczysław Kuźma, główny projektant, Mgr inż. arch. Teodor Bursze, Mgr inż. arch. Jan Bieńkowski, Mgr inż. arch. Jan Dąbrowski, Mgr inż. arch. Jan Grudziński, Mgr inż. arch. Anna Boye-Guerquin, Mgr inż. arch. Krystyna Kogonowicz, Mgr inż. arch. Halina Kosmowska-Szule, Mgr inż. arch. Stefan Krasinski, Mgr inż. arch. Wacław Podlewski, Mgr inż. arch. Włodzimierz Waniński, Mgr inż. arch. Stanisław Żaryn — za twórczą rekonstrukcję architektoniczną Ryńku Starego Miasta.

Przyjęcie dla gości zagranicznych uczestniczących w uroczystościach Kopernikowskich

WARSZAWA PAP. W dniu 27 bm. w salach Domu Dziennikarza w Warszawie odbyło się przyjęcie wydane przez komitet honorowy Roku Kopernikowskiego dla bawiących w Polsce na uroczystościach kopernikowskich gości zagranicznych — wybitnych

działaczy ruchu obrońców pokoju i naukowców. W przyjęciu uczestniczyli: członkowie rządu, członkowie komitetu honorowego Roku Kopernikowskiego, przedstawiciele Polskiego Komitetu Obrońców Pokoju, prezydium Polskiej Akademii Nauk, Komitetu Współpracy Kulturalnej z Zagranicą oraz organizacji społecznych.

Obecni byli również liczni przedstawiciele świata naukowego i kulturalnego stolicy.

Plan rozwoju gospodarki narodowej RFSRR wykonany w I półroczu w 100,3 proc.

MOSKWA PAP. W Moskwie opublikowano komunikat Urzędu Statystycznego RFSRR o wynikach wykonania planu rozwoju gospodarki narodowej RFSRR w I półroczu 1953 r.

Komunikat stwierdza, że plan globalnej produkcji na I półroczu br. wykonany został przez przemysł federacji rosyjskiej w 100,3 proc.

Naród radziecki obchodził setną rocznicę urodzin Korolenki

MOSKWA PAP. W dniu 27 bm. naród radziecki obchodził stoletnicę urodzin wybitnego pisarza rosyjskiego — demokraty i działacza społecznego, Włodzimierza Korolenki.

W Moskwie odbyło się uroczyste posiedzenie, zorganizowane przez Związek Pisarzy Radzieckich.

Referat o życiu i twórczości W. Korolenki wygłosił A. Kotow.

50 lat Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego

(1903-1953)

Poniżej podajemy dalszy ciąg tez Wydziału Propagandy i Agitacji KC KPZR oraz Instytutu Marksa — Engelsa — Lenina — Stalina przy KC KPZR w związku z 50-leciem Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego (1903 — 1953):

Lenin dowiódł w sposób naukowy, że kapitalizm, który aż do końca XIX stulecia znajdował się w okresie rozwoju, przekształcił się w epokę imperializmu w kapitalizm obumierający, niosący ludzkości niesłychane nieszczęścia i cierpienia. Lenin nieustraszenie obnażył nieuleczalne bolączki współczesnego kapitalizmu monopolistycznego, które ujawniły się ze szczególną siłą już w okresie pierwszej wojny światowej. O ile w okresie II Zjazdu SDPRR Lenin w programie partii wysunął surowy akt oskarżenia przeciwko kapitalizmowi rosyjskiemu, to w latach pierwszej wojny światowej wysunął on, z jak największą ścisłością naukową i pasją rewolucyjną, akt oskarżenia przeciwko imperializmowi światowemu, pchającemu ludzkość w otchłań nowych krwawych wojen i katastrof ekonomicznych.

W swojej słynnej pracy „Groźba katastrofa i jak z nią walczyć”, napisanej w przeddzień Października 1917 r., Lenin ostrzegał:

„Wojna spowodowała taki bezgraniczny kryzys, doprowadziła do takiego natężenia materialne i moralne siły ludu, zadała takie ciosy całej współczesnej organizacji społecznej, że ludzkość stanęła wobec wyboru: albo zginąć, albo oddać swój los w ręce najbardziej rewolucyjnej klasy w celu jak najszybszego i bardziej radykalnego przejścia do wyższego sposobu produkcji”.

Historyczna zasługa Lenina polega na tym, że analizując imperializm w oparciu o odkryte przez siebie prawo nierównomierności ekonomicznego i politycznego rozwoju kapitalizmu, dokonał wielkiego odkrycia naukowego: sformułował i uzasadnił genialny wniosek o możliwości przerwania łańcucha światowego frontu imperializmu w jego najsłabszym ogniwie, wniosek o możliwości zwycięstwa socjalizmu początkowo w niewielu lub nawet w jednym, z osobna wziętym kraju kapitalistycznym. Była to nowa, stanowiąca harmonijną całość, teoria rewolucji socjalistycznej. Wobec niej ona marksizm i socjalizm go narodził, otworzyła rewolucyjną perspektywę przed proletariuszami poszczególnych krajów, wyzwoliła inicjatywę w kierunku wywarcia nacisku na swoją własną burżuazję, umocniła ich wiarę w zwycięstwo rewolucji proletariackiej.

Robotnicy Rosji z partią komunistyczną na czele pierwsi w świecie wykorzystali z powodzeniem osłabienie kapitalizmu światowego w toku wojny światowej lat 1914 — 1918, obalili carat i zapewnili najpierw zwycięstwo rewolucji burżuazyjnej — demokratycznej; druga rewolucja rosyjska odniosła zwycięstwo. Łamiąc opór ugodowych partii mienszewików i eserowców, bolszewicy obrali kurs na przejście od rewolucji burżuazyjnej — demokratycznej do rewolucji socjalistycznej.

12 W okresie od lutego do października 1917 r. partia komunistyczna w naszym kraju wykonała niezmiernie trudne zadanie zdobycia większości w klasie robotniczej, w Radach Delegatów Robotniczych i Żołnierskich utworzonych w toku rewolucji, zadanie przyciążenia na stronę rewolucji socjalistycznej milionów ludzi pracy, umocnienia sojuszu klasy robotniczej z chłopstwem pracującym dla wywarczenia zwycięstwa, dla obalenia władzy imperialistów.

W słynnych Tezach Kwieciowych Lenin dokonał nowego odkrycia wzbogacającego teorię marksistowską: doszedł on do wniosku, że najlepszą polityczną formą dyktatury proletariatu jest nie parlamentarna republika demokratyczna, jak uważano dawniej wśród marksistów, lecz republika Rad. To genialne odkrycie miało ogromne znaczenie dla zapewnienia zwycięstwa rewolucji socjalistycznej w październiku 1917 r., dla zwycięstwa Władzy Radzieckiej w naszym kraju.

W toku walki o obalenie panowania burżuazji i ugruntowanie dyktatury proletariatu w naszym kraju, partia komunistów sama jedna kierowała masami pracującymi, niwecząc wszelkie próby nikczemnych kapitałów — trockistów, zinołowców i innych łamistrajków rewolucji, próby zawrócenia partii z drogi leninowskiej. O losie kapitalizmu w Rosji zadecydowała ta okoliczność, że partia połączyła w jeden wspólny potężny potok rewolucyjny ogólnie — demokratyczną walkę o pokój, ruch chłopsko — demokratyczny na rzecz zlikwidowania obszarnej własności ziemskiej oraz przekazania ziemi i obszarnej chłopom ruch narodowo — wyzwolenczy ludów naszego kraju i ruch socjalistyczny proletariatu na rzecz obalenia burżuazji i ustanowienia dyktatury proletariatu. Co się tyczy ugodowych, drobniomieszczańskich partii, to wszystkie one (mienszewicy, eserowcy, anarchiści) zdemaskowały się w toku rewolucji jako partie antyludowe, zmierzające do zachowania i utrwalenia ustroju kapitalistycznego.

Zwycięstwo Wielkiej Październikowej Rewolucji Socjalistycznej było triumfem leninowskiej teorii rewolucji proletariackiej. Po obaleniu władzy imperialistów w Rosji i ustanowieniu dyktatury proletariatu partia nasza uczyniła program uchwalony przez II Zjazd SDPRR. Dokonując zwycięskiej rewolucji socjalistycznej partia komunistyczna uratowała nasz kraj od katastrofy narodowej, wydrwiła go z sytuacji kraju półkolonialnego, zależnego od imperializmu światowego, i wyprowadziła naród radziecki na szeroki szlak niespotykanych jeszcze w dziejach ludzkości przeobrażeń socjalistycznych.

Dla zorganizowania zwycięstwa takiej rewolucji jak Wielka Październikowa Rewolucja Socjalistyczna, konieczna była partia uzbrojona w produkującą teorię rewolucyjną, bezgranicznie odważna i bohaterka, partia gotowa do wszel-

kich ofiar dla dobra ludu i ojczyzny, partia zespolona najściślej z szerokimi masami ludzi pracy. Taką właśnie partią była potężna partia komunistów, stworzona i wypielęgnowana przez wielkiego Lenina.

III. Partia komunistyczna w walce o zbudowanie socjalizmu

13 Wielka Październikowa Rewolucja Socjalistyczna zapoczątkowała nową erę w dziejach ludzkości — erę upadku kapitalizmu, erę triumfu socjalizmu i komunizmu. Zwycięstwo rewolucji radzieckiej w Rosji znamionowało radykalny zwrot w losach ludzkości, w historii świata — zwrot od starego kapitalistycznego świata do świata nowego, socjalistycznego.

Rewolucja Październikowa zadała śmiertelną ranę kapitalizmowi, podważyła i osłabiła filary imperializmu, ułatwiła walkę proletariatu międzynarodowego przeciw kapitalowi. Nasza partia komunistyczna przekształciła się z siły narodowej w międzynarodową, międzynarodową, w „brygadę szturmową” światowego ruchu rewolucyjnego i robotniczego. Z chwilą ustanowienia dyktatury proletariatu, przed partią komunistyczną jako partią radzącą stanęły zadania zbudowania i obrony pierwszego na świecie socjalistycznego państwa robotników i chłopów.

Wódz partii komunistycznej, szef rządu radzieckiego Włodzimierz Lenin opracował oparty na naukowych podstawach program przekształcenia zaofernej gospodarki Rosji w przodujące potężne mocarstwo socjalistyczne. Program ten przewidywał socjalistyczne przemysłowanie kraju, jak największy rozwój przemysłu ciężkiego, elektryfikację całej gospodarki narodowej, wcielenie w życie spółdzielczego planu przeobrażenia rolnictwa kraju na zasadach socjalistycznych, dokonanie rewolucji kulturalnej.

Przezwyciężając ogromne trudności — chaos gospodarczy i głód, odparając wściekłe ataki obcych interwentów (tzw. „wyprawę czerstastu państw” przeciw Rosji Radzieckiej) i buntów kontrewolucji wewnętrznej, partia komunistyczna doprowadziła narody naszego kraju do całkowitego zwycięstwa nad interwentami i białogwardystami.

Historia nie zapomni nigdy bezgranicznego bohaterstwa, jakie przejawili robotnicy i chłopcy w latach interwencji i wojny domowej, broniąc swej młodej Republiki Radzieckiej. Ani głód i rozprzeżenie, ani brak paliwa, odzieży i obuwia, ani epidemie tyfusu i inne plagi, ani bunt kulaćkie, które organizowali agenci gapięzków imperialistycznych, marzących o podziale Rosji i o przekształceniu jej w kolonię mocarstw imperialistycznych — nie mogło znieść niezachwianej woli mas pracujących naszego kraju, woli pokonania klas wyzyskiwaczy, budowy nowego, socjalistycznego życia.

W najtrudniejszej dla młodej Republiki Radzieckiej chwili, w kwietniu 1919 roku, Lenin z największym przekonaniem i przenikliwością mówił:

„Nigdy nie zostanie zwyciężony naród, w którym robotnicy i chłopcy w większości się uświadomili sobie, odczuli i przekonaali się, że bronią swej własnej radzieckiej władzy — władzy ludu pracującego, że bronią sprawy, której zwycięstwo zapewni im i ich dzieciom możliwość korzystania ze wszystkich dobrodziejstw kultury, ze wszystkich dzieł pracy ludzkiej”.

Historia dowiodła, jak głęboka słuszność miał Lenin.

Po obronieniu dyktatury proletariatu w walkach z kontrewolucją zewnętrzną i wewnętrzną, po rozgromieniu obcych interwentów i białogwardystów, partia rozwinęła gigantyczne budownictwo na gruncie nowej polityki ekonomicznej, skoncentrowała nieprzebrane siły twórcze ludu na realizacji leninowskiego planu budowy socjalizmu. Pod przewodnictwem partii komunistycznej masy pracujące naszego kraju pierwsze wstąpiły na nieznane dotąd szlaki budowy socjalizmu, torując całej ludzkości drogę do wolnego i szczęśliwego życia.

14 Gdy dobiegała końca bohaterska praca partii i klasy robotniczej nad odbudową gospodarki narodowej, w całym swym ogromie stanęła sprawa perspektyw rozwoju naszego kraju. Jeśli w okresie II Zjazdu partii bolszewicy walczyli przeciwko mienszewikom o zwycięstwo linii rewolucyjnej w ruchu robotniczym, to obecnie, w warunkach zwycięskiej dyktatury proletariatu wyłoniła się sprawa losów socjalizmu w ZSRR. Wyrzutki mienszewickie, wrogowie partii i narodu — trockiści, bucharinowcy, nacjonalisci burżuazyjni — zajęli pozycję kapitałanki. Usiłowali oni sprowdzić partię i kraj z drogi leninowskiej na drogę likwidacji zwycięstwa rewolucji proletariackiej, na drogę odbudowy kapitalizmu. Partia komunistyczna pod kierownictwem Komitetu Centralnego, z wielkim kontynuatorem dzieła Lenina — Józefem Stalinem na czele, rozgromiła zdrajców i kapitałków, obroniła leninizm i podażyła zdecydowanie drogą budowy socjalizmu w naszym kraju. Partia komunistyczna opierała się przy tym na obiektywnych prawach ekonomicznego rozwoju społeczeństwa, uwzględniała aktualne potrzeby rozwoju materialnego życia społeczeństwa, interesy narodu. Partia brała za punkt wyjścia leninowska teza, że w kraju naszym jest pod dostatkiem wszystkiego, czego potrzeba do zbudowania społeczeństwa w pełni socjalistycznego.

15 W latach pięćdziesiąt przedwojennych naród radziecki pomyślnie zrealizował opracowany przez partię plan socjalistycznego uprzedmiotowienia kraju i kolektywizacji rolnictwa. W rezultacie realizacji tego planu nasza ojczyzna dokonała gigantycznego skoku naprzód, przekształciła się z zaofernego kraju rolniczego w potężne przemysłowo-rolnicze mocarstwo socjalistyczne.

W kraju naszym zlikwidowano ostatecznie klasy wyzyskujące, zniesiono na zawsze wyzysk człowieka przez człowieka. Naród radziecki, kierowany przez partię komunistyczną, jako pierwszy w dziejach zbudował nowy ustrój społeczny — socjalizm. Zwycięstwo socjalizmu zlikwidowało bezrobocie i przyniosło ludowi gruntowną poprawę sytuacji materialnej, stworzyło niezbędne warunki dla dostatniego i kulturalnego życia mas pracujących. W kraju dokonano prawdziwej rewolucji kulturalnej. Kierując się leninowsko-stalinowską polityką narodowościową, partia komunistyczna wyzwoliła narody Rosji z wielowiekowego ucisku socjalnego i narodowego, doprowadziła do przezwyciężenia zaoferania ekonomicznego i kulturalnego ciemności dawniej ludów, zespoliła wszystkie narody naszej ojczyzny w jedną bratnią rodzinę, stworzyła potężne wielonarodowe państwo socjalistyczne — Związek Socjalistycznych Republik Radzieckich. Na gruncie zwycięstwa socjalizmu rozwinęły się i okrzepły tak potężne siły napędowe społeczeństwa radzieckiego jak jedność moralno-polityczna, przyjaźń narodów ZSRR, patriotyzm radziecki.

Epokowe zwycięstwa narodu radzieckiego utrwalone zostały w Konstytucji ZSRR — Konstytucji zwycięskiego socjalizmu i rozwiniętej demokracji socjalistycznej. XVIII Zjazd Partii Komunistycznej (1939) nakreślił program dalszego marszu społeczeństwa radzieckiego drogą doprowadzenia do końca budowy społeczeństwa socjalistycznego i stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu. Zbudowanie socjalizmu w ZSRR — to wynik wykonania wskazań Lenina, wynik wielkiej organizatorskiej i kierowniczej działalności partii komunistycznej, jej mądrego kierownictwa, wynik bohaterskiej pracy robotników, chłopów, inteligencji, jednomyślnie popierających politykę partii.

Nasza partia zwyciężyła i zwycięża dzięki swej wierności leninizmowi. Uczy ona nasze kadry, wszystkich komunistów, aby wyrwały opasowny teorię rewolucyjną, aby konsekwentnie realizowali opracowane przez Lenina normy życia partyjnego, bolszewickie zasady kierownictwa partyjnego. W swym przemówieniu z dnia 22 kwietnia 1941 roku J. W. Stalin mówił o wielkości Lenina i o znaczeniu wskazań leninowskich: „To On, Lenin, nauczył nas pracować tak, jak, powinniśmy pracować bolszewicy, pracować nie znając strachu i nie cofając się przed żadnymi trudnościami”.

16 Jednym z najpoważniejszych sprawdzianów siły i żywotności naszego ustroju społecznego i państwowego była Wielka Wojna Narodowa Związku Radzieckiego. W dniach wojny partia była promotorem i organizatorem ogólnonarodowej walki przeciwko najeźdźcom faszystowskim. Dzięki swej pracy organizatorskiej partia skierowała ku wspólnemu celowi wszystkie wysiłki ludzi radzieckich, podporządkowała wszystkie siły i środki kraju sprawie rozgromienia wroga. Partia mobilizowała klasę robotniczą, chłopstwo, inteligencję do ofiarnej pokonywania trudności, budziła potężny entuzjazm pracy, oddała gospodarkę narodową w służbę frontowi, przekształciła kraj w jeden zwarty obóz bojowy. W latach wojny partia komunistyczna jeszcze bardziej zespoliła się z narodem, jeszcze ściślej związała się z szerokimi masami ludzi pracy.

W dniach najcięższych prób wojennych, pokonując najpoważniejsze trudności i przeszkody na drodze do zwycięstwa, partia znów dowiodła, że jest jednolitą organizacją bojową, nie znającą wahań i rozbieżności w swych szeregach.

Rozgromiwszy agresorów faszystowskich, naród radziecki, walcząca Armia Radziecka, pod przewodnictwem zwycięskiej partii komunistycznej, obroniły wolność, niezawisłość ojczyzny, wybawiły narody Europy i Azji od groźby niewoli faszystowskiej. W wyniku zwycięstwa socjalizmu nad faszysmem w drugiej wojnie światowej wyrosły i okrzepły siły socjalizmu i demokracji, osłabły pozycje imperializmu i reakcji. Od systemu kapitalizmu odpadł szereg krajów Europy i Azji, w których ustalili się ustrój ludowo-demokratyczny. Ogromnym zwycięstwem sprawy socjalizmu i demokracji był triumf rewolucji ludowej w Chinach i utworzenie Chińskiej Republiki Ludowej. Niezmierne wzmocniły się i okrzepły pozycje Związku Radzieckiego, poważnie wzrósł jego autorytet i jego wpływ na cały rozwój wydarzeń międzynarodowych.

17 W latach powojennych naród radziecki musiał dokonać ogromnych wysiłków, aby zaleczyć ciężkie rany wojenne i zlikwidować następstwa wojny. Masy pracujące naszego kraju, natchnione i organizowane przez partię komunistyczną, w niebywale krótkim czasie odbudowały gospodarkę narodową, pchnęły naprzód wszystkie gałęzie radzieckiej gospodarki, techniki i kultury.

XIX Zjazd Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego podsumował wspaniałe wyniki walki i zwycięstw narodu radzieckiego i nakreślił program dalszego marszu naszego kraju naprzód. Zjazd był nowym dobitnym świadectwem niewzruszonej jednolitości i zwartości partii, jak najściślej jednej partii i narodu, świadectwem ożywiającej naszą partię niezłomnej woli doprowadzenia narodów naszego kraju do zwycięstwa komunizmu.

Wcielając w życie historyczne uchwały XIX Zjazdu KPZR partia zapewniła nowy rozwój wszystkich gałęzi gospodarki narodowej i kultury. Ogromne sukcesy gospodarki socjalistycznej i rozkwit kultury w ZSRR stały się możliwe dzięki trwałemu sojuszmowi klasy robotniczej i chłopstwa kolchozowego, dzięki coraz ściślej przyjaźni narodów naszego kraju, dzięki stałemu umacnianiu jednolitości moralno-politycznej narodu radzieckiego. Wszystko to jest wynikiem konsekwentnego wprowadzania w życie opracowanej przez partię komunistyczną polityki opierającej się na aktywności twórczej

mas, polityki cieszącej się poparciem całego społeczeństwa radzieckiego.

Związek Radziecki pełen niezłomnej mocy i sił twórczych, pomyślnie kroczy naprzód drogą budowy społeczeństwa komunistycznego.

IV. Partia komunistyczna — organizująca i napędowa siła społeczeństwa radzieckiego budującego komunizm

18 Partia komunistyczna pomyślnie pełni rolę wodza i organizatora mas ludowych. Niezaważ stanowiłby wojny zwoleńcy ludu — komunistów, zespolonych jednnością poglądów, jednnością działania i dyscypliny.

Cała działalność partii komunistycznej przepełniona jest głęboką wiarą w naród, w energię rewolucyjną mas pracujących. Partia nasza wychodzi z założenia, że robotnicy i chłopcy, twórcy wszystkich dóbr w życiu — to prawdziwi twórcy historii, że „tylko ten zwycięży i utrzyma władzę, kto wierzy w naród, kto zanurzy się w źródle żywej twórczości ludowej” (Lenin). Siła partii tkwi w jej nierozdzielnej więzi z narodem. Siła narodu tkwi w jego zespoleniu wokół partii.

Cała historia naszej partii to marksizm-leninizm w działaniu. Kierując się teorią marksistowsko-leninowską, znajomością obiektywnych praw ekonomicznych, partia komunistyczna opracowała politykę sprawdzoną naukowo i praktycznie, odzwierciedlającą wymagania rozwoju materialnego życia społeczeństwa, podstawowe interesy narodu, wystąpiła jako promotor i organizator energii rewolucyjnej, twórczości rewolucyjnej mas. Uogólniając przebieg doświadczenia budownictwa socjalistycznego w ZSRR i współczesnego międzynarodowego ruchu wyzwolenczego, J. W. Stalin twórczo rozwinął naukę marksistowsko-leninowską w zastosowaniu do nowych warunków historycznych, w wielu dziedzinach wzbogacił teorię rewolucyjną nowymi tezami.

19 Obecnie partia komunistyczna rozwiązuje niezmiernie doniosłe zadania budownictwa komunistycznego, dalszego umocnienia wielonarodowego państwa socjalistycznego, nieustannego podnoszenia materialnego i kulturalnego poziomu życia wszystkich ludzi radzieckich. Mamy wszystko niezbędne do zbudowania społeczeństwa w pełni komunistycznego. Niewyczerpane są bogactwa naturalne naszego kraju. Mamy potężny przemysł socjalistyczny, wszechstronnie rozwinięty przemysł ciężki — główną podstawę ekonomiki socjalistycznej. Przemysł lekki i spożywczy ZSRR jest w stanie zaspokajać rosnące potrzeby mas pracujących miast i wsi. Nasze sołchozy i kolchozy wyposażone we współczesną produkującą technikę mają możliwość w szybkim tempie zwiększać plony wszystkich roślin uprawnych i produktywność zwierząt gospodarskich stanowiących własność społeczną.

Jednakże dotychczas nie zostały jeszcze rozwiązane pewne palące zagadnienia gospodarcze, istnieją pozostające w tyle przedsiębiorstwa, a nawet poszczególne gałęzie przemysłu, w stanie zaniedbania są jeszcze pewne kolchozy i całe okręgi rolnicze. Organizacje partyjne, radzieckie, związkowe i komсомольские powołane są do mobilizowania i organizowania sił twórczych narodu radzieckiego w walce o dalszy rozwój gospodarki narodowej, o wykorzystanie istniejących w przemyśle i rolnictwie rezerw i możliwości w celu pomyślnego wykonania zadań postawionych przez XIX Zjazd partii.

20 Partia komunistyczna troszczy się nieustannie o zaspokojenie rosnących potrzeb materialnych i kulturalnych mas pracujących. Troska o szczęście człowieka radzieckiego, o rozkwit całego narodu radzieckiego, jest najwyższym prawem dla naszej partii.

Sukcesy osiągnięte w rozwoju gospodarki socjalistycznej doprowadziły do poważnego podniesienia materialnego i kulturalnego poziomu życia narodu radzieckiego. Znajduje to wyraz w nieprzerwanym wzroście dochodu narodowego, w systematycznym obniżaniu cen towarów masowego spożycia, w podnoszeniu realnych płac robotników i urzędników oraz dochodów chłopów. Rokrocznie państwo radzieckie zwiększa kredyty na budownictwo mieszkaniowe, na ochronę zdrowia, na oświatę. Nie znaczy to jednakże, iż można poprzestać na dotychczasowych osiągnięciach. Dlatego partia dokłada wciąż nowych starań, aby zwiększyć budownictwo mieszkań, szkół, szpitali i usprawnić organizację tego odcinka działalności.

Stała troska partii o rozwój nauki, literatury, sztuki zapewniła rozkwit kultury radzieckiej, narodowej w formie, socjalistycznej w treści. Partia komunistyczna uważa za swój naczelny obowiązek nadal nieustannie podnosić dobrobyt i poziom kulturalny mas pracujących naszego kraju.

21 Również w dziedzinie polityki zagranicznej główne zadania troski partii polega na tym, aby zapewnić narodowi radzieckiemu możliwość pokojowej pracy, utrzymać pokój i nie dopuścić do nowej wojny. Partia komunistyczna uważa, że polityka pokoju jest polityką jedynie słuszną, odpowiadającą żywotnym interesom narodu radzieckiego i wszystkich innych miłujących pokój narodów.

W całej swej polityce zagranicznej nasza partia kieruje się leninowskim wskazaniem o możliwości długotrwałego współistnienia i pokojowej rywalizacji dwóch systemów — socjalistycznego i kapitalistycznego. Po rozgromieniu głównych sił interwentów Lenin wskazywał: „wywalczyliśmy sobie warunki, w których możemy istnieć obok mocarstw kapitalistycznych zmuszonych obecnie do nawiązywania z nami stosunków handlowych... Mamy nie tylko chwilę wytchnienia — mamy nowy okres, kiedy podstawą naszej egzystencji międzynarodowej w sieci państw kapitalistycznych zostały wywalczono”.

(Dokończenie na str. 4)

Wykonanie zamówienia dla Nowej Huty jest sprawą naszego honoru

150 tys. ton konstrukcji stalowych to zaledwie jedna z tych oszałamiających swą wielkością liczb, obrazujących ogrom budowy gigantu 6-latk — kombinatu metalurgicznego Nowa Huta. Zamówienie na pewną część tego tonażu otrzymała Stocznia Rzeczna w Pleniewie.

W pierwszej połowie maja odbyło się w stoczni Pleniewo zebranie egzekutywy organizacji partyjnej, w którym uczestniczyli także partyjni i bezpartyjni majstrowie i brzdądziści, konstruktorzy i inżynierowie. Porządek dzienny obejmował tylko jeden punkt — „Zamówienie dla Nowej Huty”.

— Sprawa nie jest taka prosta — referował dyrektor Hipolit Nawrocki. — Zakład nasz nie produkuje dotychczas tego rodzaju elementów. Trzeba będzie przestać produkować na nowe tory. Wy magać to będzie niemałego trudu i poważnych umiejętności. **Zamówienie dla Nowej Huty jest jednak sprawą naszego honoru i powinniśmy wykonać je jak najlepiej i w terminie skróconym.**

Wywiał się ożywiona dyskusja. Produkcja dla Nowej Huty skoncentrować się miała głównie w działach spawalniczym, kadłubowym i ślusarskim. Nietrawne zadanie stawało przed brzdądzami i majstrami tych działów kierownictwo stoczni i partia. Zdawali sobie z tego sprawę brzdądziści kadłubowy Karol Krajewski i brzdądzista-spawacz Andrzej Machut. Ale gdy sekretarz podstawowej organizacji partyjnej Stanisław Maciak zwrócił się do Machuta z konkretnym pytaniem, czy brzdądzista jego potrafi skrócić o miesiąc montaż pierwszej partii konstrukcji, ten po chwili zastanowienia odpowiedział:

— Na moją brygadę możecie liczyć. Zrobimy wszystko co leży w naszej mocy, aby tę robotę wykonać przed terminem i na pewno damy radę. Chodzi tylko o to, aby na czas dostarczyło wszystkie potrzebne materiały zaopatrzenie, a dział techniczny — dokumentację.

Spojrzenia wszystkich spoczęły na konstruktorze Alfonsie Kamińskim. Miał on do 25 maja od-

dać kompletną dokumentację wraz z wykazem materiałów. Pochylony nad notesem Kamiński szybko coś obliczał. Chwilę później krótko oświadczył:

— Zobowiązuje się przekazać wam całą dokumentację do dnia 18 maja.

Tak zrodziło się zobowiązanie przyspieszenia dostawy pierwszej partii zamówienia dla Nowej Huty.

Konstruktor Kamiński nie tylko dotrzymał słowa ale nawet skrócił termin opracowania dokumentacji technicznej o trzy dni. Dzięki zaopatrzeniu zaraz po otrzymaniu wykazu potrzebnych materiałów, rozpoczął energiczne starania o nie. Dzięki ofiarnej pracy całego działu, a szczególnie ob. Dzielińskiego, wszystkie materiały znalazły się na terenie stoczni już w pierwszej połowie lipca br. Tym samym dwa podstawowe warunki pomysłowej realizacji podjętego zobowiązania — zabezpieczenie w dokumentację i materiał zostały spełnione.

Podczas gdy pochylony nad rozpiętym na stole planem brzdądzista Karol Krajewski uważnie sprawdza wymiary, a jego pomocnik Bronisław Czerw układa poczęte już elementy, Bronisław Szczepański jaskrawo-błękitnym płomieniem palnika acetylenowego przecina wymierzone katowniki.

— Zaczęliśmy tę pracę przed trzema dniami — mówi Krajewski — a już dzisiaj jesteśmy pewni, że wykonamy ją przed terminem. Wspólnie z Czerwem postanowiliśmy wykonywać przy tej robotce 140 proc. nowej normy, a spawacz Szczepański — 160 proc.

Słowem Krajewskiego można wierzyć, znany jest bowiem w stoczni ze swej sumienności i obowiązkowości.

Szybko zamieniają się długie katowniki, „ceowniki” i teowniki w elementy przyszłej konstrukcji. Za kilka dni przystąpią do pracy spawacze z młodzieżowymi brygadami im. Rutkowskiego. Dobrze pamięta o danym słowie Andrzej Machut. Nieraz rozma-

wiał już z chłopcami ze swej brygady o czekającej ich pracy.

Podczas przerwy obiadowej w jednej z hal zebrała się brygada Machuta na krótką naradę. Andrzej uważnie rozejrzał się po sali.

— Wszyscy są? No to możemy zaczynać. Wicie chłopcy o tym, że za kilka dni przystępujemy do wykonania pierwszej partii zamówienia dla Nowej Huty. To, że właśnie nam kierownictwo stoczni i organizacja partyjna powierzyły tę pracę jest dla nas zaszczytnym wyróżnieniem. Nie możemy zawieść pokładanego w nas zaufania. Musimy dokładnie przeanalizować nasze możliwości i tak ustawić robotę, aby wykonać ją o cały miesiąc wcześniej niż to przewiduje harmonogram.

— Zrobi się na pewno — zabrał głos Prokop — chęci do roboty mamy dosyć i sił też nie zabraknie. Ze sprzętem tylko trochę kłuczo — za mało mamy aparatów.

— Ale i na to znalazła się rada. — A gdyby tak zacząć pracować na dwie zmiany? — wystąpił z propozycją Szumotalski. Wtedy tym

samym sprzętem wykonamy podwójną robotę. Co o tym myślicie, koledzy?

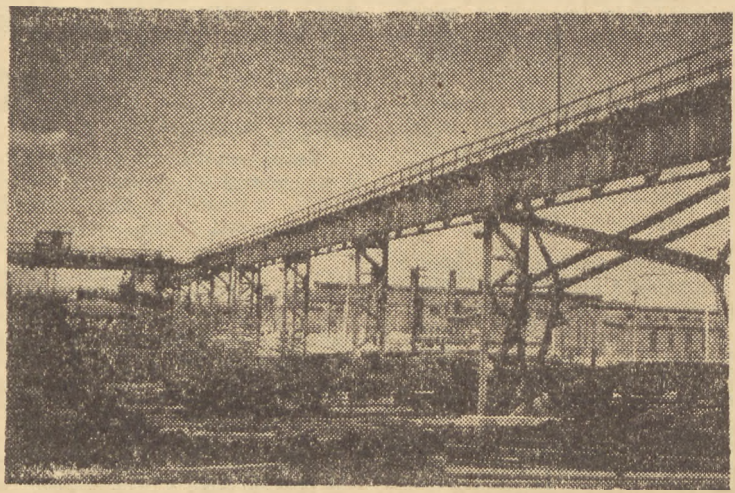
Tego samego zdania był Machut, Prejma, Missler i inni. Zwrócili się zaraz też do kierownictwa aby pozwolono im pracować na dwie zmiany. Uzyskawszy zezwolenie brygada Machuta wzięła się rażno do pracy. Na pewno wykona swoje piękne zobowiązanie.

Kolektywna praca i twórczy wysiłek wszystkich, biorących udział w realizacji zamówienia dla Nowej Huty pracowników Stoczni Rzecznej w Pleniewie, pozwoli na wysłanie pierwszej partii konstrukcji na miesiąc przed terminem, przyspieszy budowę kombinatu. Gdź więc zadymia komin Nowej Huty, a potężny strumień stały popłynie z wielkich pieców, by służyć sprawie pokoju i socjalizmu — konstruktor Kamiński, brzdądziści Krajewski i Machut, młody spawacz Szczepański i wielu innych z Pleniewa będą mogli z dumą powiedzieć:

— Jest w tym i nasz wkład.

A. Ł.

Budowa kombinatu Nowa Huta

Z każdym dnem rośnie — duma całej Polski — Kombinat Metalurgiczny Nowa Huta. Na zdjęciu: Fragment transportera międzyhalowego (estakady), który służy do rozładowywania i dostarczania surowców do poszczególnych hal produkcyjnych Kombinatu. CAF. — fot. Tyński

Zabezpieczyć front pracy — naczelne zadanie kierownictwa budów

Już ponad miesiąc robotnicy budowlani pracują na nowych normach i według nowych zaszeregowania. Stare normy hamowały dalszy wzrost wydajności pracy, a więc i wzrost zarobków robotników, były też w wielu wypadkach niesprawiedliwe — nie uwzględniały w pełni faktycznego wkładu pracy ze strony robotnika. Podobnie było ze starymi zaszeregowaniami, w wyniku których niejednokrotnie pracownicy o większych kwalifikacjach zarabiali mniej od tego, który ich nie posiadał.

Pierwsza wypłata według nowych stawek i nowych norm nie sprawiła niespodzianki tym, którzy rzetelnie i ofiarnie pracowali — zarobki ich nie tylko, że się nie zmniejszyły, ale i wzrosły. Z drugiej strony wypłaty te były nauką dla tych, którzy woleli łazikować i bumelować zamiast wziąć się uczciwie do pracy.

Robotnicy budowlani przekonali się, że na nowych normach można zarobić więcej, że ich praca jest sprawiedliwie oceniana według socjalistycznej zasady: „od każdego według zdolności, każdemu według pracy”. Dlatego też zwiększyło się tempo budowy domów mieszkalnych i obiektów przemysłowych, tempo budowy nowego, socjalistycznego Gdańska.

Ale wprowadzenie nowych norm nakłada jednocześnie na kierownictwo poszczególnych budów obowiązek zabezpieczenia brygadom roboczym szerokiego frontu pracy, terminowego dostarczania sprzętu zmechanizowanego, materiału oraz zleceń roboczych.

W pierwszych dniach po wprowadzeniu nowych norm na wszystkich niemal budowlach Gdańska panował pod tym względem porządek. Robotnicy nie skarżyli się na brak pracy, otrzymywali na czas karty robocze. W ostatnim jednak czasie wystąpiły w tej dziedzinie poważne niedopatrzenia. Są one bardzo groźnym sygnałem. Weźmy dla przykładu odcinek budowlany nr 1 przy ul. Kartuskiej w Gdańsku.

Przy wykopie pod fundamenty stoi betoniarz. Dookoła niej kilkunastu ludzi przygląda się wysiłkom robotnika, który stara się

ją uruchomić. Stoją tu betoniarze z brygadą Wasikiewicz i robotnicy transportowi. Jest godzina 12.30, a betoniarz nie udało się jeszcze wprowadzić w ruch. Brygada betoniarzka i transportowa czekają już od godziny 7 rano na rozpoczęcie betonowania ław fundamentowych. Na operację tę przeznaczono pewną ilość godzin według normy, no ale jak ją wykonać, skoro się już 5 godzin stoi bezczynnie.

Chrobot ze swą brygadą instalatorów od kilku dni bezskutecznie dopomina się o zlecenie robocze na wykonanie instalacji wodnej i gazowej w nowobudowanym się bloku. W biurze kalkulacji podano mu w przybliżeniu, jaki przeznaczono czas na wykonanie tej roboty, nie dając mu jednak zlecenia. — Jak mogę podjąć zobowiązanie — mówi Chrobot, kiedy nie wiem na pewno, ile czasu przeznaczono na tę robotę, a często zdarza się tak, że czas wpisany w zleceniu nie zgadza się z czasem urzędowo podanym ustnie przez kalkulatora?

Niedaleko Chrobotowi stoi instalator Ślusarczyk. Uśmiechając się kwaśno, obraca w rękach kawałek rury. Patrzcie — mówi — to jest wszystko co mamy. Od kilku już dni czekamy na te 20 mm rury, zaopatrzenie obiecuje i obiecuje, a rury jak nie było tak nie ma.

Na brak pełnego zatrudnienia narzeka także betoniarz Kasner, Roszkowski i wielu innych robotników tego odcinka.

O czym świadczą te przykłady zacierpnięte z jednej budowy w dniu 24 bm? O tym, że źle się dzieje w ZBM, że jego kierownictwo po okresowym zrywieniu popadło w stan samouspokojenia i kieruje się beztroską zasadą „jakoś to będzie”. Ale przy tej zasadzie nie zabezpieczy się frontu pracy dla brygad roboczych. A front ten musi być natychmiast zabezpieczony drogą usprawnienia pracy bazy sprzętu zmechanizowanego, transportu wewnętrzznego, działów zaopatrzenia materiałowego i kalkulacji, drogą natychmiastowego ulepszenia organizacji pracy przedsiębiorstwa.

E. R.

50 lat Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego (1903-1953)

(Dokończenie ze str. 3)

Lenin wówczas już mówił o gospodarczym zainteresowaniu szeregu krajów burżuazyjnych w wymianie handlowej z Rosją Radziecką: „Kraje burżuazyjne potrzebują handlu z Rosją: wiedzą one, że bez takich czy innych form wzajemnych stosunków handlowych rozprężenie u nich będzie postępowało — podobnie jak dotychczas. Pomimo ich przewrotności i zwinności, pomimo całej bezgranicznej chętności, jaka bije z ich gazet i telegramów na całym świecie, ich ekonomika rozkłada się...”

Komunistyczna Partia Związku Radzieckiego nieugięcie kierowała się i kieruje tymi tezami Lenina.

Jesteśmy za długotrwałym współistnieniem i pokojową rywalizacją dwóch systemów, ponieważ jesteśmy niezłomnie przekonani o przewadze socjalistycznego systemu gospodarki, ustroju socjalistycznego, jesteśmy niezłomnie pewni swych sił wewnętrznych i nieustannie rosnących sił całego obozu pokoju, demokracji i socjalizmu. Jednocześnie nie wolno nie brać pod uwagę faktu, że w obozie imperializmu, rozdzieranym przez sprzeczności, coraz większy staje się brak stabilizacji w gospodarce oraz w polityce kół rządzących, dochodzący aż do strachu przed pokojem, strachu przed pokojową rywalizacją dwóch systemów, do utraty wiary w dalszą trwałość systemu kapitalistycznego. Świadczą o tym niektóre wypowiedzi znanych ekonomistów europejskich i amerykańskich, którzy przyznają, że szybko i nieustannie rośnie gospodarka obozu socjalistycznego i demokratycznego i że równocześnie zaostrażają się sprzeczności, pogłębiają się trudności ekonomiczne w obozie kapitalistycznym. Okoliczności te powodują gwałtowną aktywizację reakcyjnych sił imperialistycznych, wzmożenie rozmaitych prowokacji, awantur i aktów dywersji imperialistów przeciwko obozowi socjalistycznemu i demokratycznemu. Wszystko to sprawia, że jeszcze bardziej niezbędna jest wszechstronna troska o zapewnienie należytej obrony naszej ojczyzny radzieckiej.

Jednocześnie partia uważa za swój święty obowiązek umacniać w dalszym ciągu potężny oboz pokoju, demokracji i socjalizmu, zacieśniać nadal przyjaźń i solidarność narodu radzieckiego z wielkim narodem chińskim, z masami pracującymi wszystkich krajów demokracji ludowej.

22 Nasza partia jest jedyną partią w kraju. Należy do niej niepodzielnie kierownicza rola w społeczeństwie radzieckim. Sprawowanie kierownictwa przez partię komunistyczną —

to decydujący warunek trwałości i niewzruszalności ustroju radzieckiego i wszystkich sukcesów naszego narodu. Równocześnie należy pamiętać, że monopolistyczne stanowisko naszej partii, w szczególności w warunkach otoczenia kapitalistycznego, zobowiązuje do wysokiej czujności rewolucyjnej wobec knoń wroga klasowego. Do partii rządzącej, jak niejednokrotnie ostrzegał Lenin, wślizgują się różni karierowicze. Nie wolno również zapominać, że wrogowie narodu, renegaci burżuazyjni, agenci imperializmu międzynarodowego przybierając zrenecowaną maskę komunistów usiłovali i będą usiłowali przeniknąć do szeregów partii, aby prowadzić dywersyjną, wrogą działalność. Dlatego dalsze wzmaganie czujności rewolucyjnej komunistów i całego ludu pracującego jest ważnym zadaniem polityczno-wychowawczej pracy organizacji partyjnych.

23 Cała półwiekowa historia Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego dowiodła ogromnej wagi zasad kierownictwa partyjnego i norm życia partyjnego opracowanych przez Lenina. Partia uczy skrupulatnego wprowadzania w życie tych praw budownictwa partyjnego, ścisłego przestrzegania naczelną zasadą kierownictwa partyjnego — kolegiałości kierownictwa, wprowadzania w życie wymogów Statutu partii. Konieczne jest wykorzystanie z praktyki propagandowej pracy partii niesuszonego, niemarksiowskiego oświecenia sprawy roli jednostki w historii, wyrażającego się w propagowaniu obcej duchowi marksizmu-leninizmu idealistycznej teorii kultu jednostki. Kult jednostki jest sprzeczny z zasadą kolegiałości kierownictwa, prowadzi do pomniejszenia roli partii, jej ośrodka kierowniczego, do obniżenia aktywności twórczej mas partyjnych i narodu radzieckiego i nie ma nic wspólnego z marksizmem-leninizmem. Pojmowaniem ogromnego znaczenia nadającej kierunek działalności naczelną instancji i czołowych działaczy. Partia wychodzi z założenia, że tylko doświadczające kolektywne, kolektywne mądrość Komitetu Centralnego, opierającego się na naukowej podstawie marksistowsko-leninowskiej i na szerokiej inicjatywie kadr kierowniczych, zapewni właściwe kierowanie partią i krajem, niewzruszoną jedność i zwartość szeregów partii, pomyslną budowę komunizmu w naszym kraju. Potężnym środkiem rozwijania demokracji wewnątrzpartyjnej i ulepszania kierownictwa kolegiałości w walce z niedociąganiem i chorośliwymi zjawiskami jest samokrytyka, a w szczególności krytyka odłona. Śmiało rozwijając krytykę i samokrytykę partia wymaga aktywności twórczą komunistów i wszystkich lu-

dzi pracy, kieruje ich wysiłki ku przezwyciężeniu niedociągania i trudności, doprowadza do ogólnego rozwoju na wszystkich odcinkach budownictwa komunistycznego.

24 Przedmiotem szczególnej troski partii jest marksistowsko-leninowskie wychowanie komunistów. Nieustanny wzrost poziomu ideowego członków i kandydatów partii — to decydujący warunek podniesienia ich czołowej roli we wszystkich dziedzinach życia, rozwijania aktywności mas pracujących.

Obecnie w pracy propagandowej naszej partii bardziej niż kiedykolwiek należy usunąć doktrynerski, dogmatyczny stosunek do studowania teorii marksistowsko-leninowskiej. Wychodząc z założenia, że teoria marksistowsko-leninowska nie jest dogmatem, lecz wytyczną działalność, partia żąda od komunistów rozumienia twórczego charakteru marksizmu-leninizmu, przyswajania sobie nie poszczególnych sformułowań i cytów, lecz rzeczywistej istoty zwycięskiej, przeobrażającej świat, rewolucyjnej nauki Marksa — Engelsa — Lenina — Stalina. Tego właśnie uczy nas cała historia Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego.

Zapominanie o tych tezach, lekceważący stosunek do teorii marksistowsko-leninowskiej prowadzi nieuchronnie do ciasnego praktycyzmu, do zatracenia perspektywy w pracy. Nieumiejętność wiązania bieżących spraw praktycznych z podstawowymi politycznymi zadaniami partii, z jej walką o zwycięstwo komunizmu prowadzi nieuchronnie do tego, że tacy zasklepiający się w drobniaczach praktyki ponoszą fiasko również w swej pracy praktycznej.

25 W warunkach stopniowego przechodzenia od socjalizmu do komunizmu ogromnego znaczenia nabiera komunistyczne wychowanie mas pracujących. Nie wolno zapominać, że w naszym społeczeństwie nie zniknęły jeszcze bynajmniej przeżytki kapitalizmu ze świadomości ludzi. Nie jesteśmy również zabezpieczeni przed przenikaniem do nas obcych poglądów, idei i nastrojów ze strony otoczenia kapitalistycznego i ze strony ludzi zarażonych przeżytkami burżuazyjnymi, w tym przeżytkami nacjonalistycznymi. Partia komunistyczna stawia zadanie znacznego podniesienia poziomu całej pracy polityczno-wychowawczej wśród mas, wychowania komunistów i całego narodu w duchu niezłomnej wiary w niezwykłość wielkiej sprawy komunizmu, bezgranicznego oddania partii i ojczyźnie socjalistycznej.

Za swój święty obowiązek uważa partia wychowanie mas pracujących w duchu patriotyzmu radzieckiego i niezłomnej przyjaźni narodów ZSRR, w duchu internacjonalizmu proletar-

ckiego i braterskiej więzi z masami wszystkich krajów. Należy walczyć zdecydowanie z przejawami nacjonalizmu burżuazyjnego, przeciwko rozkładowi ideologii burżuazyjnej.

26 W dziedzinie polityki wewnętrznej partia uważa za jedno z najważniejszych swych zadań dalszą nieustanną troskę o maksymalne zaspokojenie stale rosnących potrzeb ludzi radzieckich. Na gruncie wzrostu gospodarki narodowej stopa życiowa ludzi pracy w społeczeństwie socjalistycznym będzie nieustannie wzrastała, a ich potrzeby materialne i kulturalne zaspokajane będą coraz obficiej i wielostronnie.

W dziedzinie polityki zagranicznej partia będzie konsekwentnie kontynuowała politykę utrzymania i utrwalenia pokoju, politykę współpracy ze wszystkimi krajami i rozwijania z nimi stosunków handlowych na zasadzie przestrzegania wzajemnych interesów. Jedynie trwały pokój między narodami stwarza niezbędne warunki dla dalszego nieustannego rozwoju gospodarki socjalistycznej, dla zapewnienia szczęśliwego i dostatniego życia mas pracujących naszego kraju.

27 Potężnym narzędziem w walce o zbudowanie społeczeństwa komunistycznego jest nasza państwo radzieckie, którego granitowe fundamenty złożył wielki Lenin. Partia komunistyczna stawia sobie za zadanie dalsze umocnienie wielonarodowego państwa radzieckiego, zacieśnienia sojuszu klasy robotniczej i chłopstwa, przyjaźni narodów, wszechstronne umocnienie aktywnej obrony naszej ojczyzny przed agresywnymi poczynaniami jej wrogów. Umocnienie państwa radzieckiego — to obowiązek patriotyczny i równocześnie święty obowiązek internacjonalistyczny mas pracujących naszego kraju.

W ścisłej jedności z narodem partia nasza pewnie kroczy do nowych zwycięstw. Niedawne plenium lipcowe Komitetu Centralnego Komunistycznej Partii Związku Radzieckiego z nową siłą zmanifestowało niewzruszoną jedność naszej partii komunistycznej, jej bojową gotowość wykonania stojących przed nią zadań w dziedzinie polityki wewnętrznej i zagranicznej.

Pod sztandarem leninizmu, pod przewodem partii komunistycznej — naprzód do triumfu komunizmu!

Wydział Propagandy i Agitacji KC KPZR
Instytut Marksa — Engelsa — Lenina — Stalina
przy KC KPZR

Z notatnika TRÓJMIASTA

PIWO CZY PIANA?

W Gdańsku jest rzeczą na ogół znaną, że pragnienie gasimy nie piwem, lecz pianą.

Czy fraszka ta odpowiada rzeczywistości? Niestety, tak. Wystarczy przez parę minut tylko obserwować sprzedaż piwa w sklepach i kioskach, np. w sklepie MHD na przeciwko Dworca Głównego, aby stwierdzić, że spragnieni otrzymują kufle wypełnione pół na pół piwem i pianą.

Może sprawą tą zainteresuje się Wydział Handlu Prezydium MRN. Bo nam się wydaje, że jest to „nabieranie gości”.

DWA RAZY „NAJ”

Ulice Obrońców Westerplatte i Kaprów w Oliwie wyróżniają się pod dwoma względami — są w tej pięknej dzielnicy Gdańska najruchliwsze ale i najgorzej oświetlone ze wszystkich ulic.

Mieszkańcy Oliwy zwracają się za pośrednictwem „Notatnika” do Wydziału Gospodarki Komunalnej Prezydium MRN, by zainteresował się sprawą oświetlenia tych ulic.

Wyniki zbiórki odpadków użytkowych w I półroczu br.

Ostatnia narada w Wojewódzkiej Komisji Planowania Gospodarczego w Gdańsku poświęcona sprawie zbiórki odpadków wykazała, że województwo nasze plan pierwszego półrocza zbiórki odpadków użytkowych wykonało globalnie w 111,6 proc.

Nie wszystkie jednak instytucje, powołane do prowadzenia tej akcji, wywiązały się należycie ze swych zadań, umniejszając tym ogólne wyniki zbiórki. Tak np. spółdzielnia „Złomowiec” zrealizowała swój plan skupu kości zaledwie w 27 proc. Spółdzielnia ta i Wojewódzki Zarząd GS nie wykonały swych planów zbiórki tutejszej szkieletu i szmat. Przyczyna tego była niewłaściwa organizacja zbiórki w instytucjach i zakładach pracy.

Po dyskusji nad realizacją planu w I półroczu ustalono wytyczne skupu surowców wtórnych w II półroczu i w roku 1954. Przedstawiciel Wydziału Oświaty zapowiedział szerszy niż dotychczas udział w zbiorze młodzieży szkolnej i nauczycielstwa. Akcję zbiórkową wzmogą m. in. miejskie zarządy budynków mieszkalnych i komitety blokowe.

Laboratorium PIH wykazało...

Trójmiasto chce jeść lody różnych gatunków smaczne i pierwszorzędnej jakości

Powinno znieść lebieckiego płynu, znajdującego się na dnie szklanej kolby, pokrywając drobne pęcherzyki. Z odkroconego kurka „biurety” spadają do wrzącego płynu krople cukru. W ciągu kilku sekund płyn zmienia barwę na czerwoną. Inż. Teresa Kamińska nuty próba Lane-Eynona da powie o zawartości cukru w... mieście.

Trzeba bowiem wiedzieć, że znajdujemy się w laboratorium Wojewódzkiej Ekspozytury Państwowej Inspekcji Handlowej, którego zadaniem jest badanie jakości przeznaczonych na sprzedaż artykułów żywnościowych.

W kilku pokojach wypełnionych aparatami doświadczalnymi, wirówkami i chemicznymi preparatami, czterech specjalistów — chemików przeprowadza badania próbek artykułów żywnościowych, a w tym i lodów sprzedawanych na stoiskach i w lokalach trójmiasta. Próbkę te dostarczają do laboratorium inspektorzy PIH. — Badania przeprowadzamy bardzo skrupulatnie — mówi kierownik laboratorium inż. Roman Nowakowski. — Każdy artykuł poddaje się 20 — 30 próbom doświadczalnym. W razie wykrycia tych czy innych braków w towarze zawiadamiamy o tym natychmiast główny in-

spektorat PIH, który interweniuje poprzez odpowiednie centrale. Jednocześnie wysyła się z PIH pisma interwencyjne do zakładów produkcyjnych, względnie instytucji handlowej, która zaopatruje w ten towar rynek.

Czy interwencje te są skuteczne? Przeważnie tak. Ale są i wyjątki. O takich właśnie świadczy sprawa lodów. Interwencje PIH dotychczas nie pomogły, gdyż...

Głównym producentem lodów w trójmieście są zakłady mleczarskie w Gdyni, podległe Centralnemu Zarządowi Przemysłu Mleczarskiego. Zakłady te, jak wykazały kilkakrotnie analizy, przeprowadzone przez PIH, od początku sezonu „lodowego” nie przestrzegają przy produkcji obowiązujących receptur, według której pełnowartościowe lody winny posiadać 6,5 — 7 proc. tłuszczu, a tzw. „suche masy”, czyli

jaj i śmietany od 23 do 35 proc. Analizy jednak wykazują przeciętnie tylko 5 proc. tłuszczu, a suchej masy ok. 20 proc. Poza tym receptura zaleca, wg. określenia fachowców, „spulchnianie lodów”, a badania wykazują, że posiadają one strukturę gruboziarnistą, przez co tracą na smaku i wartości. Poza tym, według zaleceń Ministerstwa Handlu Wewnętrznego zakłady upieczone mają produkować najmniej trzy gatunki lodów. Ale nie wiadomo dlaczego, wbrew zaleceniom, oddziału Gdyni CZ Przemysłu Mleczarskiego karmi mieszkańców trójmiasta tylko jednym gatunkiem lodów — „mlecznych”.

O tych brakach kierownictwo oddziału CZPM w Gdyni powiadomiło PIH kilkakrotnie, żądając ich usunięcia, lecz bezskutecznie. Kierownictwo zakładu w Gdyni, będąc głównym dystrybutorem lodów, tłumacząc się różnymi nieistotnymi względami, nadal robi swoje, licząc prawdopodobnie na to, że zalecenie z góry, od nadrzędnej instancji, nadejdzie po sezonie i będzie przyszłościowa „musztarda po obiedzie”. A wojewódzki Wydział Handlu uznał widocznie, że sprawa ta nie dotyczy go i nie zabiera głosu.

Wydaje się jednak, że Wydział Handlu Prez. WRN powinien zbadać tę sprawę, że jest do tego zobowiązany. Trójmiasto powinno otrzymywać lody pierwszorzędnej jakości, zgodnie z recepturą, smaczne i różnych gatunków.

1 listopada pójdziemy do kina przy ul. Długiej

BUDOWA kina przy ul. Długiej w Starym Gdańsku w ciągu ostatnich kilku tygodni poczyniła znaczne postępy. Jeszcze w czerwcu balkon kina czerwienił się świeżą cegłą, dziś natomiast kończy się tu roboty malarskie i wykonuje boazerię. W holu i poczekalni pozostało tylko ułożenie posadzki i wykończenie prac malarskich. Te pomieszczenia gotowe będą już na 10 sierpnia.

Również w szybkim tempie prowadzone są prace wykończeniowe w sali parterowej w poczekalni i holu na piętrze. Równoległe z robotami murarskimi, malarskimi czy cieleskimi postępuje naprzód prace sztukatorskie. O ich tempie świadczy najlepiej takie porównanie: przed wojną tego rodzaju roboty sztukatorskie 20 robotników wykonywało półtora roku. Obecnie wszystkie prace wykoną w ciągu 10 miesięcy tylko 6 robotników.

SZTUKATORZY należą tu do najofiatniej pracujących robotników. Tacy jak Siwiak i Brylak znani są dobrze całej załódze. Ich to dziełem są misternie wykonane ozdoby na sufitych, ścianach, filarach itp. Grupa Tadeusza Brylaka, która uprzednio pracowała przy elewacji zabytkowych kamieniczek przy ul. Długiej osiąga przeciętnie 250 proc. normy.

Brygadziści tow. Brylak tak opowiada o swej pracy: — Gdy przyszedłem tu w marcu miałem wątpliwości, czy kino zostanie wykonane w terminie. Dziś natomiast jestem tego pewny. Proszę tylko popatrzeć. Najważniejsza robota już wykonana, pozostają tylko prace wykończeniowe urządzenia specjalne itd.

Przed wojną, gdyby mi ktoś

powiedział, że będziemy wykonywać tego rodzaju robotę w takim tempie, chyba bym go wysmiał. Wtedy zresztą nie mieliśmy po co się cieszyć — pracowałem w swym fachu tylko dorywczo, gdy jakiś kapitalista pałac sobie budował. Imałem się więc innej pracy, a dobrze musiałem się nachodzić, by w ogóle jakąś robotę znaleźć. No, ale czasy się zmieniły. Dziś jesteśmy po prostu rozchwytywani. Może to potwierdzić kol. Siwiak, z którym razem robimy.

Matomówny Siwiak niechętnie odrywa się od pracy. — Wiadomo — mówi — inaczej jest i inaczej się robi... dla siebie...

DZIĘKI pracy takich ludzi jak Brylak i Siwiak, kino przy ul. Długiej oddane zostanie do użytku w przewidzianym terminie — 1 listopada br. Będzie to jedno z największych kin w kraju — pomieszczeń 1300 osób. Zostanie zaopatrzone w najbardziej nowoczesne urządzenia, jak np. aparaty klimatyzacyjne i inne.

Gdańszczanie pilnie śledzą budowę swego kina i już dziś się z niego cieszą.

Teatru

TEATR WIELKI W GDAŃSKU — „Halka”, godz. 19.
TEATR DRAMATYCZNY W GDYNI — „Intryga i miłość”, godz. 19.30.
TEATR KAMERALNY W SÓPOT — „Osobliwe zdarzenie”, godz. 19.30.

Kina

REPERTUAR
na dzień 29. 7. 1953 r.
GDAŃSK
„Bajka” we Wrzeszczu — remont.
„ZMP-owiec” we Wrzeszczu — „My urwisy”, godz. 18, 19, 20.
„Maja” w Nowym Porcie — „Dwaj żołnierze”, godz. 18, 20.
„Przyjaźń” w Gdańsku — „Cesarski piekarz”, I seria, godz. 18, 20.
„Delfin” w Oliwie — „Wielkie polowanie”, godz. 16, 18, 20.

GDYŃA
„Warszawa” — „Zagubione melodie”, godz. 18, 19, 20.
„Atlantyk” — „Cztery pokolenia”, godz. 18.30 i 20.30.
„Goplana” — „Futro pana Krugera”, godz. 18, 19.
„Rala” na Grabówku — „Poculunek na stadionie”, godz. 18 i 20.
„Promień” w Chyloni — „Aktorka”, godz. 18, 20.
„Neptun” w Orłowie — „Pan Nowak”, godz. 18 i 20.

SÓPOT
„Baltyk” — „Delegat floty”, godz. 18.30, 19.30 i 20.30.
„Polonia” — „Pomysłowy sprzedawca”, godz. 18, 19, 20.

Repertuar kin podajemy na podstawie informacji ekspozytury gdańskiej Centralnego Biura Wynajmu Filmów — tel. 330-07 i Okręgowego Zarządu Kina — tel. 312-82.

Dyżury aptek

Gdańsk — Apteka nr 3 — Al. Rokossowskiego 35, nr 16 — ul. Grunwaldzka 52, apteka przy ul. Kaprów 4, nr 4 — ul. Oliwska 82/4 w Nowym Porcie, nr 21 — ul. Jedności Robotniczej 111 w Oruni.

Gdynia — Apteka nr 13 — ul. Starowiejska 34, nr 10 — ul. Czerwonych Kosynierów 137 na Grabówku, nr 20 — ul. Bohaterów Stalingradu 66 w Orłowie.

Sopot — Apteka nr 15 — ul. Rokossowskiego nr 21.

Ważniejsze telefony

STRAŻ POŻARNA:
Gdańsk — 08.
Gdynia — 09.
Sopot — 511-00.

POGOTOWIE RATUNKOWE
W Gdańsku tel. 410-00 i 09 — cz. II — nie cała doba. Pogotowie dziecięce — tel. 09 — czynne od godz. 19 do 7 rano.

Ulica Długa staje się coraz piękniejsza

— Mijamy Złotą Bramę. Tutaj już ulica Długa — mówi przewodnik do grupy wycieczkowiczów zwiedzających stary Gdańsk.

— Uwaga, na bok — rozlega się nagle głos gdzieś z góry i nad głowami zaciekających wycieczkowiczów, lekko drgając, unosi się powoli w górę element kamiennego obramowania.

Brygada Urbanika, która pracuje przy obramowaniu okien w budynkach nr nr 1 — 4 śpieszy się. — Praca nad obramowaniem okien dobiega końca. Na zakończenie roboty czeka już majster Wroć, specjalista od przyrządzania

nia farb do kolorowych tynków. Wkrótce ściany tych kamieniczek pokryją się szlachetnymi tynkami.

Wycieczka pod kierownictwem młodego przewodnika posuwa się naprzód. Jej uczestnicy w skupieniu słuchają historii Gdańska, której żywa ilustracją są nowoobudowane domy. Długa nr 12 — dom Uphagena. Dziś już wierne przypomina, zarówno kształtem jak i kolorem, swój oryginalny. Jeszcze jest jak siatka opiętych rusztowaniem, ale widać już piękny czerwony tynk i bogate ozdoby. Pracuje tu brygada tynkarska Królka.

Na odcinku ulicy od nr 67 do nr 80 rozpoczęto ustawianie rusztowań. — Jeszcze w tym tygodniu rozpoczyna się tu roboty tynkarskie — opowiada brygadziści Łangowski. — Spieszmy więc ustawić na czas rusztowania.

Montowanie i ustawianie na miejscu przeznaczenia kamieniczych ozdób jest sztuką nie lada. Wyszczególniła się w tym brygada Wystraszewskiego. Przed paru dniami skończyła ona obramowywanie okien i ustawianie ozdób kamiennych na budynku nr 80, a teraz przeszła na kamieniczkę pod numerem 35. Proizworyczne windy podnoszą raz po raz na wysokość IV piętra różne elementy kamiennych ozdób.

Wre praca również nad ozdabianiem kamieniczek nr nr 76, 77 i 78. Tutaj pracuje brygada Lewandowskiego, a przy kamieniczkach 67, 68 i 73 brygada Krużewskiego. Nad całością robót czuwa doświadczony mistrz Stefanicz.

— Piękna będzie ulica Długa — mówi ktoś z grupy wycieczkowiczów. — Już jest piękna — poprawia go ktoś inny.

Zapisy do techników rolniczych

Szkoły rolnicze w województwie gdańskim przyjmują obecnie zapisy młodzieży obojga płci na nowy rok nauki.

4-letnie technika weterynaryjne w Leborgu, rolnicze w Owidzu i Kłaninie, hodowlane w Nowym Starwie i Bolesławowie, mechaniczne w Kwidzynie, rachunkowość rolną w Skórczu i wodno-melioracyjne w Gdańsku — przyjmują młodzież po ukończeniu 7 klas szkoły podstawowej.

Dwuletnie technika budownictwa wiejskiego w Sopocie i Gdańsku

przyjmują młodzież po ukończeniu 9 klas szkoły ogólnokształcącej.

Czteroletnie technikum korespondencyjne w Gdańsku przyjmuje zapisy do klas I, II i III osób pracujących zawodowo w rolnictwie, jak pracowników PGR, członków spółdzielni produkcyjnych i chłopów indywidualnych.

Ostateczny termin składania podań upływa 30 sierpnia br. Szczegółowych informacji udziela Wydział Rolnictwa i Leśnictwa Prezydium Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku oraz dyrekcje szkół.

Główny księgowy - bilansista potrzebny od zaraz. Wynagrodzenie wg umowy. Zgłaszać się w Wydział Personalny Tczewskich Zakładów Terenowego Przemysłu Materiałów Budowlanych w Tczewie, ul. Podgórna nr 22. 1388-K

20 robotników przeładunkowych i 4 kontrolerów technicznych z I kat. prawa jazdy zatrudni od zaraz Ekspozytura PKS w Gdańsku. Wynagrodzenie wg UZP w PKS. Zgłoszenia w Dziale Kadr, Gdańsk, ul. Wałowa 14. 1358-K

Głównego księgowego obeznanego z ramowym planem kont przedsiębiorstw wykonawstwa inwestycyjnego i działalnością zakładu remontu sprzętu bud. poszukuje od zaraz Zjednoczenie Budownictwa Inż.-Morskiego Zarząd Bazy Sprzętowo - Remontowej, Gdańsk - Ostrów (Holm). Zgłoszenia osobiste i pisemne ZBIM — ZBSR. Gdańsk - Ostrów, tel. 349-93 i 317-03. 1367-K

Wykwalifikowanego farbiarza poszukuje Miejskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej w Gdańsku. Kandydatów proszeni są o zgłoszenie do Działu Kadr MPKG w Gdańsku, ul. Gen. Świerczewskiego nr 30 (gmach sądów). 1385-K

STEMPLE kauczkowe wszelkiego rodzaju oraz faksymile wykonuje fachowo i szybko również na zamówienia listowne jedynie zakład uspołeczniiony na Wybrzeżu

SPÓŁDZIELNIA PRACY „STEMPLODRUK”
Gdańsk, Ogarna 118,
Tczew, Kościuszk 1,
Elbląg, Radzyńska 11-13. 1362-K

PRACOWNICY POSZUKIWANI

Wysoko kwalifikowanych s długoletnią praktyką monterów silnikowych, niterów, kowali narzędziowych, łoparkarzy, szlifierzy, szluczków, stolarników, cieśli okrętowych, kadłubowców oraz kierownika działu planowania ogólnego przyjmujemy do pracy. Warunki i wszystkie przywileje wg Karty Stocznia Zgłoszenia przez Urząd Zarządzania składac na adres: Gdynia Stocznia Remontowa, Gdynia, ul. Waszyngtona 1, Wydział Kadr. 1340-K

Księgowego poszukuje Chłodnia Składowa Gdynia, ul. Polska 20, Referat Personalny. 1387-K

Pracowników o wysokich kwalifikacjach zawodowych do pracy w terenowym pogotowiu technicznym lub na miejscu: majstra brygadziście ze znajomością pracy obrabiarek, majstra elektryka samochodowego, majstra silnikowca (silniki benzynowe i ropne), monter ślusarza ze znajomością maszyn parowych, spawacza kotłowego poszukuje Gdańskie Przedsiębiorstwo Robot Drogowych. Zgłoszenia przyjmuje Dział Kadr Gdańskiego Przed. Robot Drogowych, Gdańsk-Wrzeszcz, ul. Batorego 26. 1377-K

OBWIESZCZENIA

Na podstawie Zarządzenia Ministerstwa Gospodarki Komunalnej z dnia 8. VII. 53 r. opłaty za wykonywane usługi z dniem I. VIII. 53 r. pobierane będą z góry o czym powiadamy wszystkich swoich klientów.

Miejskie Przedsiębiorstwo Gospodarki Komunalnej w Gdańsku
Farbiarnia i Pralnia Chemiczna Gdańsk-Orunia
i Pralnia Mechaniczna w Gdyni - Chyloni. 1386-K

OGŁOSZENIA DROBNE

ZGUBIONO przepustkę stożkową, kartę meldunkową, pozwolenie na pobyt w strefie nadgranicznej na nazwisko Nutziński Stanisław, Gdańsk - Narwik, Marynarki Polskiej 12. 5071-G

ZGUBIONO kartę meldunkową i pokwitowanie złożenia ankiety na dowód osobisty wydane przez PGRN Stęgna, na nazwisko Zdyb Krystyna. 1933-P

ZGUBIONO przepustkę Stocznia Gdańska, na nazwisko Gutowski Tadeusz, zam. Gdańsk - Narwik, ul. Marynarki Polskiej 12, blok 0/26. 5069-G

UCZCIWEGO kierowcę samochodowego, który nie odwołał 22 lipca do Oliwy uprzejmie proszę o zwrot teczki pozostawionej w samochodzie. Złotek, Urząd Pocztowy Nr 1 Gdynia. 1822-P

ZGUBIONO w Gdańsku koło „Orbisu” lub na słotku Cywku Nr 4 szarą kopertę ze znacznikiem PCK. Znalazca proszony o odeślanie pod adres: Elbląg, Stalina 18 PCK. 1860-P

ZGUBIONO przydział na mieszkanie na nazwisko Smoliński Kazimierz. 1768-P

SKRADZIONO dowód osobisty z legitymowaniem złożoną na nazwisko Wasilewska Jolanta, Kłodzko, ul. Lotycka 4-7. 5070-G

ZGUBIONO aparat fotograficzny „Exakte” w kolekcji elektrycznej. Zwrot za wynagrodzeniem, Rogala, Gdynia, Targowa 22/24. 1822-P

ZGUBIONO przepustkę statku nr 338 wydaną przez Elbląskie Zakł. Urządzeń Kulenych na nazwisko Proksza Jan. 1932-P

Przed Festiwalem

w Bukareszcie

Apel Emila Zatopeka
do sportowców
wszystkich krajów

IV Festiwal będzie zgromadzeniem przedstawicieli młodzieży wszystkich narodów, wszystkich zawodów, wszystkich wierzeń, wszystkich poglądów politycznych — przedstawicieli reprezentujących wszystkie dziedziny działalności młodzieży.

Na Festiwal przybędzie również wielu sportowców. Program Festiwalu obejmuje między innymi liczne zawody sportowe, które — jest tego pewny — zostaną uświetnione wielkim sukcesem.

Zeszłoroczne Igrzyska Olimpijskie wykazały, że sportowcy pozytywnie ustosunkowują się do ruchu walki o pokój i prawa młodzieży.

Oto dlaczego zwracam się do wszystkich sportowców z wezwaniem by wzięli aktywny udział w IV Światowym Festiwalu Młodzieży w Bukareszcie oraz, by wnieśli swój wkład w nasze wspólne wysiłki, zmierzające do ustanowienia trwałego pokoju na całym świecie.

Niech żyje IV Światowy Festiwal Młodzieży!

Niechaj wszyscy sportowcy przyczynią się jak najaktywniej do jego sukcesów!

(—) EMIL ZATOPEK

»RYŻ NIE JEST DAREM BOGÓW«

POŁOŻONA na wyspie Jawie, licząca około 2 milionów mieszkańców stolica Indonezji, Dżakarta, jest pięknym nowoczesnym miastem o szerokich ulicach, wielkich gmachach, miastem pełnym elegancji will i pałaców, tonących w tropikalnej zieleni. Biały wysoki budynek Banku Jawajskiego góruje nad całym miastem, ulicami pędzą tramwaje, autobusy, samochody — słowem ruch, komfort, bogactwo — oto wrażenia ze środka miasta. Wystarczy jednak krótki spacer w kierunku przedmieść, aby widoki zmieniły się zupełnie.

STRASZLIWE rudery, niszce wyłożone w betonowym oceanie — oto pomieszczenia dla ciężko pracującej ludności Dżakarty. Nedza jest również udziałem ludności wiejskiej. Sadzenie ryżu i nawadnianie pól wymaga olbrzymiego nakładu pra-

cy, ponieważ wszystkie te roboty wykonuje się ręcznie, podobnie jak setki lat temu. Jedyną „maszyną” jest prymitywna socha, iedyna siła pociągowa to bawół, poza tym ludzie sami, po kolana brnąc w błocie, przygotowują ziemię do sadzenia ryżu.

Cyniczne zakłamanie bije z opublikowanej w Holandii broszury p.n. „RYŻ JEST DAREM BOGÓW” w której autor usiłuje udowodnić, że mechanizacja jest całkowicie zbędna dla indonezyjskiego chłopca.

To zacofanie indonezyjskiej wsi i nedza ludu indonezyjskiego nie wynikała bynajmniej z ogólnego położenia kraju. Przeciwnie: Indonezja jest krajem wielkich bogactw. Cienacna się na przestrzeni 5 tysięcy kilometrów poprzez wyspy Jawę, Sumatrę, Borneo, Celebes i inne, słynie z niezliczonych skarbów, mogących aż w nadmiarze zaspokoić potrzeby 80 mil. mieszkańców Indonezji. Wnętrza tych wód obfitują w takie bogactwa naturalne, jak cyna, węgiel, rozmaite rudy i ropa naftowa. Indonezja daje ponad 40 proc. światowej produkcji kawy, 18 proc. cyny, 92 proc. światowej produk-

lizatorów holenderscy poznali się już przeszło trzy wieki temu. W roku 1610, w tym miejscu, gdzie znajduje się obecnie Dżakarta, zbudowali twierdę oraz składy handlowe i zaczęli stopniowo przenikać w głąb Jawy, ograbiając i tepla-

INDONEZJA

rdzenną ludność. W ciągu tego czasu naród indonezyjski wiele razy z bronią w ręku stawał w obronie swej niepodległości i wolności. Krew, nieustychający bestialstwa holenderskich eksploratorów pisana jest historią tych walk. Zabójcy niszczyli całe wsie, w oczach matek rzucały małe dzieci na pożarcie rekiniom i krokodylom.

Na początku 1942 roku Indonezję okupowali faszysti japońscy. Zbrojną partyzantką, zaciętką, ogarniającą cały kraj ruch oporu był odpowiadzą ludności indonezyjskiej. W 1945 roku japońskie plany kolonizatorskie. Wraz z kapitulacją Japonii otworzyły się perspektywy niepodległości Indonezji i w roku 1945 została proklamowana Republika Indonezyjska. Wkrótce jednak przybyły do Indonezji wojska holenderskie wyposażone w broń amerykańską. Po nieważ wobec bohaterstwa oporu narodu nie udało się imperialistom wrócić do dawnego systemu kolonialnego, w końcu musieli oficjalnie przyznać Indonezji prawo do niepodległości. Jednak t. zw. „Układem okrągłego stołu”, narzuconym Indonezji w 1949 roku przez pomoc USA, w dalszym ciągu imperialiści utrzymali dominację polityczną w tym kraju, ograbiając go z jego bogactw, skazując ludność na głód i niedzę.

W trudzie o swoje zyski nieustannie prowadzą kresci robotę przeciwko Republice Indonezyjskiej, dając do umocnienia swoich wpływów. Tym się tłumaczy wybuchające co pewien czas w poszczególnych prowincjach buntów, których przywódcy, sowiecie opłacani przez imperialistów holenderskich, oświadczają, że chcą oderwać się od Indonezji.

Lud Indonezji walka zbrojną, strajkami, demonstracjami walczy o swoje prawa. O to, aby położyć kres wyzyskowi

kolonizatorów, którzy przylaszczają sobie przytłaczającą część dochodów kraju. Walczy o to, aby znikło potworne bezrobocie. Aby położyć kres sytuacji, w której 9 milionów chłopów stacza się do ruin. Aby na wsi indonezyjskiej, w której na 50.000 mieszkańców przypada zaledwie jeden lekarz, przestała się srożyć niedza i epidemie. Aby cztery piąte ludności Indonezji, pogrążonej w ciemnościach analfabetyzmu, nauczyło się czytać i pisać.

Bo lud indonezyjski wie, że ryż nie jest darem bogów, że w ciężkim znoju musi go zdobyć i, że tylko walką można pozbyć się imperialistycznych ciemiężców i grabieżców. Światowy system kolonialny pęka na całej przestrzeni swego łańcucha — słabnie również jego indonezyjskie ogniwko, szarpane walką wyzwalać się ludu.

T. M.

U naszych przyjaciół

NOWA KOPARKA

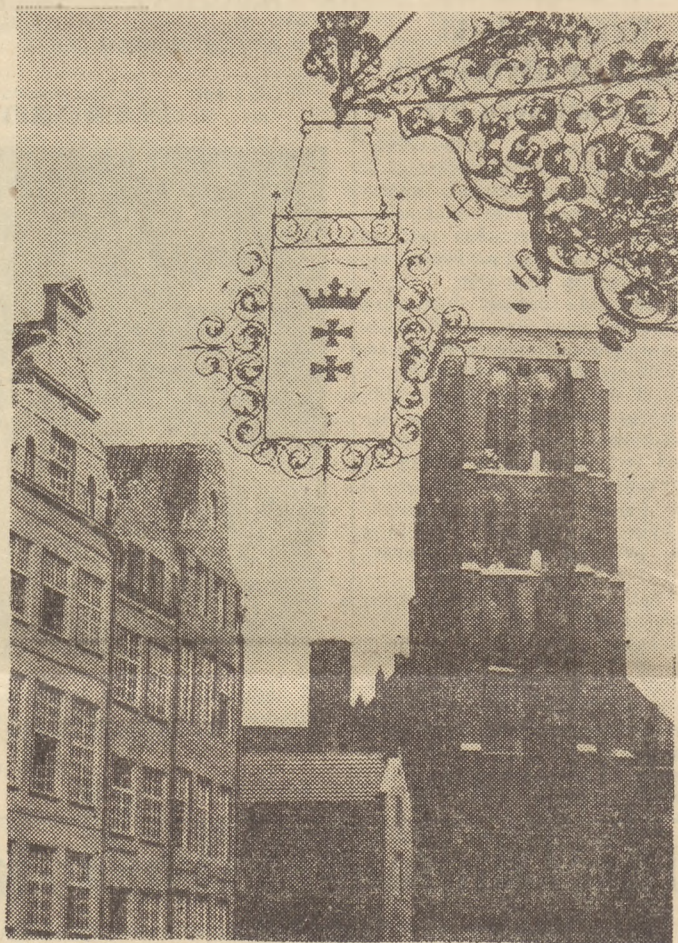
»GIGANT«

Załoga Uralskiej Fabryki Maszyn zakończyła produkcję nowej koparki kroczącej „Esz-20/65”. Gigantyczna koparka posiada wysięgnik długości 65 metrów i czerpak o pojemności 20 m³.

W ciągu doby koparka ta może przerzucić około 15 tys m³ ziemi. Aby dać pojęcie o rozmiarach czerpaka, wystarczy nadmienić, że czerpak ten jednorazowo zagarnia tyle ziemi, ile może zmieścić kilka pięciotonowych ciężarów.

Transport nowej koparki do miejsca pracy wymaga ponad 100 platform kolejowych.

PIĘKNY JEST STARY GDAŃSK

Fragment ulicy Piwnej

Foto — Stankiewicz

TEATR SATYRYKÓW Z WARSZAWY
WYSTĄPI W GDAŃSKU

w imprezie artystycznej na odbudowę Stolicy

Stefania Grodzieńska

Na Wybrzeżu bawi obecnie zespół Teatru Satyryków z Warszawy, który w sobotę i niedzielę (1 i 2 sierpnia) wystąpi w hali sportowej Budowlanych w Gdańsku-Wrzeszczu w imprezie artystycznej — satyry, humoru i piosenki: „FRONTEM i AFRONTEM” z której dochód przeznaczony jest na Społeczny Fundusz Odbudowy Stolicy.

Udział w imprezie wezmą: Maria Chmurkowska, Jadwiga Prolińska, Lidia Serenin, Kazimierz Brusikiewicz, Bronisław Darski, Kazimierz Pawłowski, Julina Szatler i Satornin Żurawski.

Konferansjerkę prowadzić będą Janusz Minkiewicz i Stefania Grodzieńska.

W programie: wybór numerów z „BIURA DOCINKÓW” i „MINISTERSTWA SATYRY”.

Początek o godz. 19.30.

chiny, 84 proc. kokainy, 79 proc. pieprzu, 15 proc. herbaty i 6 proc. kawy. Indonezja eksportuje w olbrzymich ilościach tytoń, kopre, olej palmowy, cukier i cenne gatunkowe drzewa.

Na niesłychanej opłacalności rabunku indonezyjskiego narodu ko-

W wyniku wielowiekowego panowania imperialistów rolnictwo w Indonezji cechuje ogromne zacofanie. Świadczy o tym m. in. uprawa ryżu.

Chłopi w Indonezji po wysuszeniu ryżu na słońcu, młócą go w prymitywnych kamiennych lub drewnianych młynach. Pracę tę wykonują przeważnie kobiety.

Na zdjęciu: Kobiety młócą ryż.

Fot — CAF

Odpryski

NIE TYLKO REZYDENCI
NIE SĄ WIECZNI

Amerykańska agencja „United Press” donosiła, że nowy premier francuski, Laniel, zamierza powrócić do Francji, ponieważ antyimperialistyczne i antyfrancuskie w Maroku zamierzają złożyć z urzędu gen. Guillaume, francuskiego rezydenta generalnego w Maroku, ponieważ uważa go za jednego z odpowiedzialnych za wytworzoną sytuację. Gen. Guillaume, do którego doszły te pogłoski oświadczył, iż jest mu wiadomo, że „rezydenci nie są wieczni”.

Premierze Laniel i generale Guillaume! Nie tylko rezydenci nie są wieczni. Panowanie imperialistyczne również nie jest wieczne. Mieliście okazję przekonać się o tym w Indonezji. Rozwój walki narodowowyzwoleńczej w Afryce Północnej wskazuje, że bliski jest czas, gdy przekonacie się o tym w Tunisie, Maroku i Algierze.

NA HITLEROWSKĄ MODŁĘ

Przed paroma tygodniami opublikowana została wypowiedź Adenauera, w której bniński kanclerz oświadczył: „Bóg postawił przed Niemcami zadanie ratowania zachodniej Europy i zachodniego chrześcijaństwa”. Mniejsza o to, że Adenauer popełnia ordynarny plagiat nie starając się nawet ubrać słów Hitlera. W jaki to sposób

Adenauer i jego klika zamierzają „ratować” zachodnią Europę? Odpowiedzi na to udzieli numer hitlerowski „Stahlhelm” holportowany na zwolnionych rewizjonistycznych i wojennych szpadach, gorąco popierany przez rząd bniński. Odtąd numer ten nosi olbrzymi nagłówek pt. „Chcemy zwycięsko rozbić Francję”. Okazuje się, że adenauerowskie plany „ratowania Europy i chrześcijaństwa” są jola w jola te same, co Hitlera.

LIA ERENBURG

Dziewięta FALA

— TRUM GABRIELA PAUSZER KLONOWSKA

— Wiem, opowiadano u nas na fabryce... Słuchaj, Pierre, czy ty już podpisał?.. Widzi pani, od razu podpiszemy wszyscy, rodzina Mauris i rodzina Fontaine, razem z dziećmi i jedenaście osób... Widzi pani tego chłopca? Przed chwilą opowiedział świetną anegdotkę o tym, jak Olive spotkał Mariusza. Ale żeby go pani widziała za czasów niemieckich! O, język ma ostrzy. Niemcy wysłali go do obozu...

Pierre, o którym była mowa, powiedział:

— Kiedy nas wyzwolili Amerykanie nie rozumiałem, dlaczego tak się cackają z gestapowcami, ale teraz rozumiem wszystko: czytałem dziś w „Huma”, że Amerykanie wskrzeszają armię Hitlera.

Mauris zaklął:

— Szubrawcy!... I znajdują się Francuzi, którym się to podoba! A zresztą, co w tym dziwnego? Pamiętam, jak Berthy wysługiwał się Niemcom, zanim go nie zakatrupiono... Nie jestem złym człowiekiem, próbowałem polować na zające — i nie mogę, żal mi zajęcy. Ale zdradźców nie będę żałował... Podczas pierwszej wojny straciłem ojca. Na tej wojnie brat został kaleką... Czy to jeszcze nie dosyć?..

Mado uśmiechała się. Przed jej oczyma przebiegały wspomnienia: Niemcy, noc, idzie z Berthy nad rzekę, strzela, gestapo, sepieniacy rano niemiecki, maquis, „Niedźwiedź”. I chociaż wiele smutku było w tych wspomnieniach, uśmiechnęła się: czuła się dobrze wśród tych obcych, ale bliskich sobie ludzi.

Mauris zrozumiał, dlaczego się uśmiecha.

— A pani, towarzysko, nie jest z naszych?... Domyśliłem się od razu. Nie, musisz wypić z nami kieliszeczek. Pierre, przywiózł to z Charante. Pachnie wspaniale...

Nalał wszystkim koniaku, namoczył kawałek cukru w swoim kieliszku, dał go młodszej córce. Wstał i powiedział uroczysto:

— Za Maurice'a, za Francję, za Rosjan, za pokój!

Długo pił koniak, rozkoszując się jego smakiem. Wreszcie powiedział:

— Teraz będziemy podpisywać.

Mado idzie dalej. Laborant Leprince. Ten co chwila się zrywa i biegnie do sąsiedniego pokoju, skąd dochodzi jego głos: „Powiedz, dokąd idziesz?”. Kobiety głos odpowiada: „Daj mi spokój, przeszkadzasz mi się czesać...”. Z sąsiedniego pokoju wychodzi młoda, elegancko ubrana kobieta. Leprince biegnie ku niej: „Po raz ostatni cię pytam!...” Kobieta uśmiecha się i wychodzi. Leprince stara się opanować. Słucha Mado, potem zaczyna wypytywać: czy to prawda, że radzieccy biologowie negują dziedziczność, dlaczego komuniści w swoim czasie występowali w obronie niemiecko-radzieckiego przymierza, dlaczego dokonano w Pradze przewrotu, jak pogodzić zasady demokracji z prawem weta, czy to prawda, że Rosjanie mają najsiłniejszą armię na świecie, dlaczego komuniści wtargnęli do Korei południowej? Mado odpowiada. Jej rozmówca ma dobre krótkowzroczne oczy. Jego ręka z papierosem drży. Rozumie, że Mado ma słuszną rację. Już nie pyta, sam mówi, że nie ma nic strasznego niż nowa wojna. Wreszcie Mado podaje mu arkusz z podpisanymi. Leprince odwraca się i milczy długo.

— Ja panią poproszę o adres, albo może pani wstąpi za tydzień. Pani mi wyjaśniła wiele rzeczy, w gazetach przecież piszą inaczej... Muszę się teraz zastanowić. Żona mówi, że nigdy na nic nie umiem się zdecydować... Może ma słuszną rację, ale muszę się zastanowić...

Mocno ścisną rękę Mado. Mado wychodzi i na schodach słyszy jak Leprince mówi sam do siebie: „Potrafił być stanowczy...”. Mado przypomina sobie młodą elegancką kobietę i przez chwilę pochłania ją zapomniany świat zazdrości, żez, przysięg i sprzeczek...

Czwarte mieszkanie zajmował elektroinżynier Chenal. Był to człowiek lat czterdziestu, cierpiący na wstręt. Powiedział od razu:

— Niech pani nie myśli, że jestem piskorzem, który da się łatwo złapać na wędke. Głosuję na socjalistów, gdyż nienawidzę księży. Ale lewicom też nie lubię. Mam własną głowę na karku. Dlaczego występuje tylko przeciwko bombie atomowej? Może dlatego, że Rosjanie liczą na czołgi albo na artylerię? (C. d. n.)

NRD ustaliła skład
reprezentacji
na międzynarodowe
zawody żeglarskie

Do Głównego Komitetu Kultury Fizycznej wpłynęło zgłoszenie 13-osobowej reprezentacji żeglarskiej NRD, która weźmie udział w międzynarodowych regatach żeglarskich, jakie odbędą się w sierpniu br. w Olsztynie.

W skład reprezentacji wchodzi 10 zawodników i 3 zawodniczki. Są to znani, doświadczeni żeglarze: Lemberg, Vogler, Hoffmann, Kraft (Berlin), Behnke, Koepke, Draeger (Schwerin), Knoppel, Faust i Nennmann (Potsdam). Zawodniczką — Kosack, Stoeffhase i Graetz pochodzi z Berlina; najstarsza z nich ma 22 lata.

Ożywić pracę sędziów piłkarskich w Elblągu

Istniejące w Elblągu podkolegium sędziów piłkarskich zbyt słabo interesuje się obsadą sędziowską spotkań drużyn klas C i D tak, że coraz częściej drużyny te rozgrywały spotkania bez sędziów związkowych, co dezorganizuje plan spotkań mistrzowskich.

Mistrzostwa lekkoatletyczne CSR

W Pradze rozegrane zostały mistrzostwa lekkoatletyczne CSR. Tytuły mistrzowskie zdobyli (w nawiasach podajemy najlepsze wyniki lekkoatletów związkowców, uzyskane w czasie mistrzostw CRZZ w Gdańsku) **MEZCZYŹNI**: 100 m — Janecek — 10,6 (10,8), 200 m — Janecek — 21,6 (22,7), 400 m — Fillo — 49,0 (50,01), 800 m — Strzinek — 1,54,6 (1,52,5), 1.500 m — Jungwirth — 3.48,2 (4,02), 5.000 m — Zatopek — 14.11,4 (14,58,4), 10.000 m — Zatopek — 30,53,6 (31,55), 110 m. ppł. — Mrazek — 15,1 (15,9), 400 m. ppł. — Borsuk — 53,4 (56,01), 3.000 m. z prze-

zkodami — Roudny — 9.19,5 (9,33,6), wzywy — Krejsik — 1,88 (1,90), w dal — Fikeiz — 7,31 (7,01), tyczka — Saka — 4,01 (3,80), trójskok — Kubicek — 14,54 (14,15), kula — Skobla — 16,43 (15,05), oszczep — Jilek — 64,44 (69,76), młot — Maca — 56,38 (46,31), dysk — Merta — 48,72 (45,78).

KOBIETY: 100 m — Rihora — 12,6 (12,8), 200 m — Rihora — 26,0 (25,9), 800 m — Mihlerowa — 2,16,5 (2,18,6), 80 m. ppł. — Andriova — 12,0 (12,0), wzywy — Modrachova — 1,58 (1,45), w dal — Andriova — 5,54 (5,43), kula — Tischlerowa — 12,84 (12,91), oszczep — Zakowa — 43,09 (44,42), dysk — Mertova — 43,81 (38,86), 4 × 100 m. Praga TUTWS — 49,9 (rekord CSR) (50,0).

Trzeba więc, by kolegium sędziowskie przy WKRF w Gdańsku zainteresowało się pracą podkolegium w Elblągu i ożywiło jego działalność, szczególnie na odcinku pracy z klubami i kołami sportowymi klas C i D.